

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2013. nov.–dec.
XVIII/6. szám

Ára: 290,- Ft

Bodajk – kegykép

Sátántipró Szepőlóten Szent Szűzanya

Sátántipró Szepőlóten Szent Szűzanya
Magyarok Nagyasszonya,
Világ Királynője!
Nevednek erejével zúzd össze a Sátánt
minden csatlósával és eszközével együtt.
Belőlünk pedig
nevelj szenteket a kegyelem által.
Győzd le bennünk a világ szellemét,
és győzd meg általunk a világot,
hogy minél előbb eljöjjön
Jézus Szíve országa,
a Te Szepőlóten Szíved által,
akié vagyunk egészen.
Ámen.

Tartalomjegyzék

Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!	1
Az életszentség a szeretet győzelmé a halál felett	2
Senki sem olyan szegény, hogy ne adhatna valamit másoknak	3
Krisztus a szilárd pont a háborúk és természeti katasztrófák által feldúlt világban	5
Az Úr állandó eljövetele	6
Krisztus misztikus teste	7
A szent szövetség gyökeret termelt Máriában	9
A Karácsony nem a külsőségek, hanem az Üdvözítő befogadásának ünnepe	9
Keresztelő Szent János három válasza	10
A család védelme egyben az ember védelme	11
A karácsonyi nagyéneklés	13
Legrégibb és legszebb karácsonyi énekünk	14
Álljunk közel a szükségét szenvedőkhöz!	19
A Szentlélek vezessen bennünket	20
A család továbbra is maradjon szilárd reménység az egész emberiség számára	21
Egyházi vonatkozású hírek	23
Mária-kegyhelyek	
Bodajk	25
Mária kicsinyei	
Erdély-i Máriás Mozgalom életéből	27
Boldogok lesztek a várakozásban	27
A báránnyhoz hasonló vadállat	28
Templomaink	32
Rózsafüzér	
<i>Bocsa József:</i> Sokféle rózsafüzér kapható	35
Nyíljatok meg szeretetemre!	37
Legyen az ima öröm számotokra	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Róma, Szepőlóten Szűz,
Piazza Pignanelli, a Spanyol lépcsőnél

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!

Szűz Mária különös szereppel bír Advent idején, mert Ő az, aki egyedülálló módon várja Isten ígéretének beteljesülését befogadva hitébe és testébe Jézust, Isten Fiát. Lukács evangélista szerint Gábor főangyal a következő szavakkal köszöntötte Máriát: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr!” (Lk 1,28). A bibliai hagyományt tekintve Gábor főangyal ezekkel a szavakkal az öröme hívja Máriát – magyarázta XVI: Benedek pápa. Bejelenti, hogy vége a szomorúságnak, amelyet az életben a szenvedés, a halál, a rosszindulat okoz. Üdvözlés, amely az Evangélium, az Örömhír kezdetét jelenti.

De vajon miért hívja Gábor főangyal Máriát arra, hogy örvendjen? – tette fel a kérdést a pápa. Elsősorban azért, mert – ahogy az angyal szavai is tükrözik – Máriával van az Úr. Isten üdvözítőként jön el közénk és Máriában valósul meg ez a várakozás. Ezenkívül Gábor főangyal azt mondja Máriának: „Kegyelemmel teljes”. A kegyelem szó az öröm szinonimája, amely az Istennel való szeretetközösségből, a Vele való élő kapcsolatból ered. Mária az a teremtmény, aki egyedülálló módon kitért a Teremtőhöz vezető kaput és határok nélkül Istenre bízta magát. Mária az Atyával való kapcsolatában meghallgatja, figyelemmel követi és befogadja az Úr jeleit, élete az Istenbe vetett reményről szól.

Ezt követően egy másik fontos tényezőre tért ki, ez pedig a lélek kapujának megnyitása Isten és az Ő cselekedete felé még a sötétség idején is. Az Istennel fenntartott emberi kapcsolat ugyanis nem törli el a Teremtő és teremtménye közötti távolságot. Erre példát találhatunk az Ószövetségben is: Ábrahám hitéletének útja az öröm, de ugyanakkor a bánat pillanatait is magába foglalja. Ábrahám bizalma a hűséges Isten iránt akkor sem gyengül meg, amikor Isten szava elfogadhatatlanná válik. Ugyanez érvényes Máriára is, akinek hite az Angyali üdvözlés örömét, de Jézus keresztre feszítésének sötét pillanatait is átéli azért, hogy a Feltámadás világossága láthatóvá váljon.

Ez a mi hitünkre is vonatkozik! Hitéletünk során a világosság, de ugyanakkor a sötétség pillanatait is átéljük azt érezve, hogy Isten nincs mellettünk, akarata nem egyezik a mi akaratunkkal. De mégis, minél inkább megnyílunk Istenre, befogadjuk a hit ajándékát és bizalommal vagyunk az Úr iránt, Isten annál inkább képessé tesz minket arra, hogy életünket békében és szeretetének bizonyosságában éljük. Ehhez azonban ki kell lépnünk önmagunkból és terveinkből, hogy Isten Szava lehessen gondolataink és cselekedeteink egyetlen iránymutató lámpása.

Máriának több alkalommal is meg kell újítania hitét, amelyet az Angyali Üdvözlés során kifejezett. El kell fogadnia, hogy Jézust illetően az Atyáé az elsőbbség; el kell engednie Fiát, akit szült, hogy az teljesíteni tudja küldetését. Mária azonban sosem elégedett meg az életében történt események felületes megértésével. Alázatos hitével befogadta szívébe mindazt, amit nem értett meg az Atya cselekedeteiből, és hagyta, hogy Isten adjon rá megfelelő választ. Erzsébet mondja Máriának: „Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45).

Az Úr születésének ünnepe a hit alázatosságának és az engedelmségnek a megélésére hív minket. Isten dicsősége nem egy király hatalmában nyilvánul meg, hanem egy szűz méhében lakozik és egy újszülött gyermek szegénységében mutatkozik meg. Isten mindenható mivolta a szeretet és az igazság olykor csendes erejével cselekszik. A hit pedig megmutatja nekünk, hogy a védtelen kisgyermek ereje végül legyőzi a világ hatalmainak hangos zaját.

Vatikáni Rádió, 2012.12.19.

Az életszentség a szeretet győzelme a halál felett

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén, csütörtökön délben a Szentatya dolgozószobájának ablakából Úrangyala imádságot mondott a Szent Péter téren összegyűlt hívekkel. Tanítását a liturgikus ünnepnek szentelte, amely az emberiség kettős horizontjáról való elmélkedésre hív. Ezt jelképesen az „ég” és „föld” szavakkal fejezzük ki – mondta XVI. Benedek pápa. A föld a történelem folyására utal, míg az ég az örökkévalóságra, az Istenben való teljes életre vonatkozik.

Az Egyháznak is megvan ez a kettős dimenziója, vagyis a földi élet és a Mennyei Jeruzsálem. Ezt a két valóságot a szentek szeretetközössége egyesíti: olyan valóság ez, amely a földi élet során kezdődik meg és az égben, a Mennyei Országában teljesedik ki. Krisztus az, aki Isten és a Vele való szeretetközösség, a béke felé vezet bennünket. János evangélista írja: „Jézus meg fog halni a népért. De nemcsak a népért, hanem azért is, hogy Isten szét-szórt fiait összegyűjtse” (Jn 11,52). Jézus műve az Egyházban folytatódik tovább, amely elválaszthatatlanul „egy”, „szent” és „katolikus” – magyarázta a Szentatya. Kereszténynek lenni, az Egyházhoz tartozni valójában azt jelenti, hogy megnyílunk erre a szeretetközösségre.

Ezen a napon a szenteket ünnepeljük, köztük azokat is, akiket csak Isten ismer. A szentek mélyen megélték a keresztény szeretetközösséget. Krisztus vált bennük egyéni módon láthatóvá a Szentlélek működése által a Szentírás és a Szentségeken keresztül.

A Krisztussal való szeretetközösség az Egyházban nem semmisíti meg a személyiséget, hanem ellenkezőleg, megnyitja és átváltoztatja azt a szeretet erejével és már itt a földön az égi dimenziók magasságába emeli. Ez az Isten Fiához való hasonlást jelenti megvalósítva Isten tervét, Aki az embert a saját képmására és hasonlatosságára teremtette. A Krisztushoz való hasonlatosság azonban megnyitja a másokkal való szeretetközösségre is, akik misztikus Testének tagjai, és ez maga az Egyház.

Mindenszentek ünnepén betekintést nyerhetünk ebbe az életbe, amely az isteni szeretetre és az embertársakra való nyitottságra vezet el bennünket. Ezzel a reményteli hittel tisztelgünk a szentek előtt és készülünk arra, hogy megemlékezzünk halottainkról. A szentek életében láthatjuk a szeretet győzedelmeskedését az egoizmus és a halál felett, továbbá azt, hogy Krisztus az örök életre vezet bennünket, értelmet ad a jelennek.

Szűz Máriához imádkozva kérjük közbenjárását az örök életbe vetett hit kegyelméért és a halottainkkal való valódi szeretetközösségért!

Vatikáni Rádió, 2012.11.01.

Senki sem olyan szegény, hogy ne adhatna valamit másoknak

XVI. Benedek pápa a hitben gyökerező életmódra szólította fel a híveket. Hozzátette: senki sem olyan szegény, hogy ne adhatna valamit másoknak. A Szentatya utalt rá, hogy a vasárnapi liturgikus olvasmányok két özvegyasszony példáját állítják elénk. Az első a Királyok könyvében (1Kir 17,10-16), a másik Márk evangéliumában (Mk 12,38-44) szerepel. Mindkét asszony nagyon szegény, de éppen szegénységük következtében nagy az Istenbe vetett hitük.

Az első özvegyasszony az Illés próféta működéséről szóló történetek között szerepel. A próféta egy nagy szárazság idején azt a parancsot kapja az Úrtól, hogy menjen el Szidon város közelébe, vagyis Izraelen kívül fekvő, pogány területre. Ott találkozik egy özvegyasszonnyal, akitől vizet és egy harapás kenyeret kér.

Az asszony azt válaszolja neki, hogy csak egy maroknyi lisztje van a szakajtóban és egy pár csepp olaj maradt korsójában. Mivel azonban a próféta

megígéri neki, hogy ha teljesíti kérését, soha nem ürül ki lisztes vékája és nem apad ki olajos korsója, ezért az özvegyasszony megteszi, amit Illés mond. Ezért megkapja jutalmát.

A második özvegyasszonyt, aki Márk evangéliumában szerepel, Jézus a jeruzsálemi templomban pillantja meg éppen a kincstárnál, ahová az emberek adományait helyezik el. Jézus, amikor látja, hogy ez az özvegyasszony két garast dobott be a kincstárba, odahívja tanítványait és elmagyarázza nekik, hogy ez az adomány többet ér, mint a gazdagok pénze, mert ők a feleslegesből adtak, az özvegyasszony azonban „bedobta mindenét, egész megélhetését” (Mk 12,44).

Ebből a két bibliai epizódból, amelyek bölcsen egymás mellé lettek helyezve, értékes tanulságot vonhatunk le hitünk számára. A hit annak a személynek a magatartása, aki életét Istenre, Isten Szavára alapozza és maradéktalanul bíz benne. Az ókorban az özvegyasszonyi állapot már önmagában véve súlyos szükségletet jelentett. Ezért a Bibliában az özvegyasszonyok és árvák olyan személyek, akikről Isten sajátos módon gondoskodik: elveszítették földi támaszukat, de Isten továbbra is Jegyesük, Teremtőjük marad.

A Szentírás azt tanítja, hogy a szükséglet objektív fennállása, ebben az esetben az özvegyi állapot, nem elegendő. Isten mindig kéri, hogy szabadon csatlakozzunk a hithez, amely az Iránta és a testvérek iránti szeretetben nyilvánul meg. Senki sem olyan szegény, hogy ne adhasson valamit másoknak.

A vasárnapi olvasmányok mindkét özvegyasszonya úgy tesz bizonyosságot hitéről, hogy karitatív cselekedetet hajt végre: az egyik a próféta irányában, a másik pedig alamizsnájával. Így tesznek tanúságot a hit és a szeretet megbonthatatlan egységéről. Ez az egység fennáll az Isten és a testvérek iránti szeretet esetében is.

XVI. Benedek pápa utalt rá, hogy november 10-én tartottuk Nagy Szent Leó emléknapját, aki ezt hirdette: „Az isteni igazságosság mérlegén nem az ajándékok mennyiségét mérik le, hanem a szívek súlyát. Az evangéliumi özvegyasszony a templom kincstárába két aprópénzt helyezett el, és mégis túltett minden gazdag adományán. A jóság egyetlen gesztusa sem értelmetlen Isten előtt, az irgalmasságnak egyetlen tette sem marad terméketlen” (Sermo de jejunio dec. Mens., 90,3).

Szűz Mária a tökéletes példája mindazoknak, akik teljesen átadják önmagukat Istennek, bízva benne. Mária ezzel a hittel mondott igent az Angyalnak, és fogadta el az Úr akaratát. A Szűzanya segítsen mindnyájunkat a Hit évében, hogy megerősítsük Istenbe és Szavába vetett bizalmunkat.

Vatikáni Rádió, 2012.11.12.

Krisztus a szilárd pont a háborúk és természeti katasztrófák által feldúlt világban

Szent Márknál olvashatjuk Jézusnak az utolsó időkre vonatkozó szavait (vö. Mk 13,24-32).

Ez a beszéd, amelyet némi változtatással megtalálunk Máténál és Lukácsnál is, valószínűleg az egyik legnehezebb evangéliumi szöveg. Nehézséget jelent mind a tartalom, mind a nyelvezet szempontjából: olyan jövőről szól, amely meghaladja minden fogalmunkat, ezért használja Jézus az Ószövetség képeit és szavait, amelyekbe azonban beilleszt egy új központi fogalmat: saját magát, személye, halála és feltámadása misztériumát.

Az idézett evangéliumi szakasz apokaliptikus képekkel kezdődik: „a Nap elhomályosul és a Hold sem áraszt világosságot, a csillagok lehullanak az égről és a világmindenséget összetartó erők megrendülnek” (Mk 13,24-25). A sötét képet azonban feloldja a további szöveg, amely így folytatódik: „Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel” (26). Az Emberfia maga Jézus, aki a jelent összeköti a jövővel; a próféták ősi szavai végre beteljesedtek a názáreti Messiás személyében: Ő a valódi esemény, amely a világot megrázó történések közepette is szilárd és stabil pont marad.

Ezt bizonyítják Jézus további szavai: „Ég és föld elmúlik, de az én igéim el nem múlnak” (31). Tudjuk, hogy a Bibliában Isten Szava áll a teremtés kezdetén: minden teremtmény, kezdve a kozmikus elemektől, mint a nap, a hold, az égbolt, engedelmeskednek Isten Szavának. Az isteni Szó teremtő ereje Jézus Krisztusban, a megtestesült Igében összpontosul. Emberi szavai jelentik a valódi „égboltot”, amely a földön az emberek gondolatait és útvonalát irányítja.

Jézus nem a világ végét írja le, és amikor apokaliptikus képeket használ, akkor nem egyfajta „látnokként” viselkedik. Éppen ellenkezőleg. Minden kor tanítványait arra inti, hogy ne kíváncsiskodjanak az időpontokat, előrejelzéseket illetően. Ehelyett megjelöli azt az utat, amelyen ma és holnap előre kell haladnunk ahhoz, hogy eljussunk az örök életre. Minden elmúlik, de Isten Szava változatlan marad, és mindannyian felelősek vagyunk viselkedésünkért. Ennek alapján ítékeznek majd felettünk.

XVI: Benedek pápa tanításában kitért rá, hogy napjainkban sem hiányoznak a természeti csapások, sajnos a háborúk és az erőszak sem. Ma is szükségünk van arra, hogy életünk és reménységünk szilárd alapokra épüljön, különös tekintettel a minket körülvevő relativizmusra. Szűz Mária segítsen bennünket, hogy befogadjuk Krisztus személyét és szavát.

Vatikáni Rádió, 2012.11.19.

Az Úr állandó eljövele

Ma az Egyház új liturgikus évet kezd. Ezt a lelki utat gazdagítja a Hit éve, 50 évvel a II. Vatikáni Zsinat megnyitása után – kezdte beszédét XVI. Benedek pápa. Ennek az útnak az első időszaka Ádvent, amely a római rítus szerint Urunk Karácsonyát, azaz a Megtestesülés misztériumát megelőző négy hétből áll. Az Ádvent szó „eljövetelt” vagy „jelenlétet” fejez ki. Az ókorban azt jelezte, hogy a király vagy a császár ellátogatott a birodalom egyik tartományába; a keresztény szóhasználatban Isten eljövetelére, világban való jelenlétére vonatkozik.

Olyan misztériumról van szó, amely teljes egészében átöleli a világegyetemet és a történelmet. Két csúcspontja van: Jézus Krisztus első és második eljövele. Az első éppen a Megtestesülés; a második Jézus dicsőséges visszatérése az idők végezetén. Ez a két pillanat, amely időrendben egymástól távol áll – és nem tudjuk mennyire – a mélyben érintik egymást, mert halálával és feltámadásával Jézus már megvalósította a teremtés végcélját, vagyis az ember és a világegyetem átalakítását. Azonban az idők végezte előtt szükség van arra, hogy az evangéliumot hirdessék minden nemzetnek – mondja Jézus Szent Márk evangéliumában: „Előbb azonban minden népnek hirdetni kell az evangéliumot” (Mk 13,10).

Az Úr eljövele tovább folytatódik, a világot át kell hatnia jelenlétének. Az Úr állandó eljövele az evangélium hirdetésében folyamatosan igényli a mi közreműködésünket. Az Egyház, mint Menyasszony, a keresztre feszített és feltámadt Isten Bárányának a Jegyese, szeretetközösségben Urával együttműködik az Úrnak ebben az eljövetelében (vö. Jel 21,9).

Erre szólít fel bennünket ma Isten Szava, felvázolva azt az útvonalat, amelyet követnünk kell, hogy készen álljunk az Úr eljövetelére. Lukács evangéliumában Jézus így szól tanítványaihoz: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezédjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között... Virrasszatok tehát szüntelenül és imádkozzatok” (Lk 21, 34.36).

Eszerint józanságra és imára van szükség. Pál apostol hozzát teszi: „Titeket pedig gyarapítson és gazdagítson az Úr szeretetben, egymás és mindenki iránt.. Tegye állhatatossá szíveteket, hogy feddhetetlen szentségben állhassatok Istenünk és Atyánk elé, amikor Urunk Jézus eljön összes szentjeivel” (vö. 1Tessz 3,12-13).

A világot felforgató események közepette, vagy a közöny és a materializmus pusztaságaiban a keresztények elfogadják Istentől az üdvösséget és arról tanúságot tesznek egy másfajta életmóddal, egy hegy tetejére épült városhoz

hasonlóan. „Azokban a napokban – jövendőli meg Jeremiás próféta – megszabadul Júda, és biztonságban él Izrael. És ez lesz a név, ahogyan a várost hívják: Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 33,16).

A hívek közössége jele Isten szeretetének, igazságosságának, amely már jelen van és működik a történelemben, de még nem valósult meg a maga teljességében, ezért mindig várakozni kell rá, türelemmel és bátran kell keresni, fohászolni kell érte.

Szűz Mária maradéktalanul megtestesíti Ádvent lelkiségét, amely abból áll, hogy meghallgatjuk Isten szavát, mélyen arra vágyakozunk, hogy megtegyük akarátát, örömmel szolgáljuk testvéreinket. Hagyjuk, hogy Mária vezessen bennünket, hogy ne legyünk magunkba zárkóztak vagy figyelmetlenek, amikor eljön Isten, hanem mindnyájunkban kiterjeszthesse szeretete, igazságossága és békéje országát.

Vatikáni Rádió, 2012.12.03.

Krisztus misztikus teste

Az Egyház Krisztus misztikus teste. Ez a kifejezés igen nagy mélységeket takar, hiszen Krisztust jeleníti meg itt a földön, a történelem folyamán. Érdekes megvizsgálnunk, hogy ebben a Krisztus megjelenítésében mennyire vonható párhuzam Krisztus földi élete és az Egyház kétezzer éves „élete” között.

Krisztus születése előtti idő.

Krisztus születése előtt érdemben senki sem fogadta be, nem akartak seholy szállást adni neki, hogy megszülethessen. Egy-két jó szándékú ember segített rajta, rajtuk, de alapvetően elutasítás volt tapasztalható.

Az Egyház születése (Nagyecsütörtök) előtt, Krisztus három éves tevékenysége alatt a világ, a hivatalos, zsinagógai világ nem akart tudomást szerezni róla, nem akarta befogadni Krisztus tanítását, csak a rejtekben, a szívek rejtekében fogant meg a Krisztus-hit az emberekben. A világ által látható szinten azonban folyamatos ellenszenv, kötekedés, végül Krisztus halálának megszervezése zajlott. Nyíltan befogadni nem tudták.

Krisztusnak menekülnie kellett.

Krisztus születése után Heródes katonái el akarták pusztítani őt, ezért el kellett menekülnie.

Krisztus Egyházának megalakulása után nem sokkal elindult a háromszáz éves keresztényüldözés, el akarták pusztítani a kereszténységet a föld felszínéről, ezért katakombákba kellett menekülniük a hívőknek.

A hit terjesztése.

Krisztus, amikor eljött az ideje, elindult a hitet terjeszteni, melyet hagyományunk szerint három éven át folyamatosan végzett, bejárva az egész bejárható környéket – kisebb-nagyobb zaklatások mellett.

Krisztus Egyházában is az üldöztetés befejezése után elkezdődhetett a hit terjesztése egyre nagyobb területeket bejárva. Így ma már elmondható, hogy az egész világon hirdetik Krisztus örömhírét – kisebb-nagyobb üldöztetések mellett.

Krisztus keresztútja és keresztthalála.

Krisztust végül keresztútra hurcolta a világ az apostolok között megbújó Júdáson keresztül.

Az Egyházban – az arra nyitott szeműek által láthatóan – már elég régóta egyre komolyabb bajok, feszültségek vannak, hiszen az igaz Krisztus-hitet elárulók is találhatóak az Egyház belső köreiben is. A különböző, hitelesnek minősített és hitelesnek mondható üzenetek egyre sürgetőbben kérik a világ megtérését, a hívek imáit, az utóbbi egy-másfél évben hónapról hónapra egyre jobban sürgetve azt is, hogy imádkozzunk papjainkért! Ma már az átlagos hívőnek is lassan feltűnik, hogy Egyházunk keresztútját járja. Ma már minden máshogy van, mint évszázadokon át, a kétezer éves hagyományban. Ma Krisztust (a Tabernákulumban, az Oltáriszentségben jelen levő Krisztust) templomaink egyre nagyobb részében „kiköltöztették” a szentélyből, sok minden teljesen meg van kavarodva Egyházunkban, az ábrázolásokban, a fontossági sorrendekben. Most már lassan eljutunk oda, hogy megérkezik Egyházunk keresztre feszítése. Úgy tűnik, nem kerülhető el Krisztus példájának követése Egyházunkban sem, úgy tűnik (ahogy a hívekre egyenként is igaz,) Egyházunkra is érvényes, hogy csak a keresztút és keresztre feszítés után jöhet a feltámadás, az ezer éves csodálatos időszak, mely a Szentírásban is meg van írva (Jel 20, 3-6). Az ezt megelőző időt, napjainkat hívjuk végső időknek, melyről egyre többen, egyre többet beszélnek. Úgy tűnik, valóban át illetve túl kell élnünk az idők végét, hogy utána az ezer éves uralomban, az Oltáriszentségben uralkodó Jézus Krisztussal, boldog szeretet-egységben várhatunk a világ végét.

Jánossy Gábor

A szent szövetség gyökeret termett Máriában

Mária Szeplőtelen Fogantatása Isten kegyelmének ingyenes ajándéka. Isten Máriában tökéletes készséget és együttműködést talált. Máriában Isten szava meghallgatásra, befogadásra, válaszra talált. Arra az „igen”-re talált, amely lehetővé tette Isten Szava számára, hogy megtestesüljön és közöttünk éljen.

Máriában az emberiség és a történelem valóban megnyílnak Istennek, befogadják kegyelmét és készen állnak arra, hogy megtegyék akaratát. Mária a Kegyelem valódi kifejezése. Mária az új Izraelt képviseli, amelyet az ószövetségi Szentírás a jegyes jelképével ábrázol. Nem véletlen, hogy a Szeplőtelen Fogantatás dogmája kezdetben az Egyházra vonatkozott, mint szüzre és anyára, majd ezt követően Máriára.

A Máriából sugárzó világosság hozzásegít bennünket ahhoz, hogy megértjük az eredeti bűn valódi értelmét. Máriában ugyanis teljesen élő és működő az az Istennel való kapcsolat, amelyet a bűn szakít szét.

Mária lényében nincs semmiféle ellenállás Istennel szemben: teljes szeretetközösség és megértés áll fenn közöttük. Kölcsönösen „igent” mondanak egymásra: Isten Máriára és Mária Istenre. Mária mentes a büntől, mert egészen Isten tulajdona. Mária telve van Isten kegyelmével, szeretetével.

A Szeplőtelen Fogantatás hittétele kifejezi a hit bizonyosságát, hogy Isten ígéretei megvalósultak: a vele való szövetség nem vallott vereséget, hanem szent gyökeret termett, amelyből Jézus fakadt életre. A Szeplőtelen Szűz azt bizonyítja, hogy a kegyelem képes felébreszteni Istennek adott válaszukat és Isten hűsége életre tudja kelteni az igazi hitet.

XVI. Benedek pápa végül a következő szavakkal zárta beszédét:

„Kedves barátaim, ma délután a szokásnak megfelelően a Spanyol-térre megyek, hogy lerőjam tisztelem a Szeplőtelen Szűz előtt. (A szobrot lásd a lap hátlapján – a szerkesztő) Kövessük Isten Anyjának példáját, hogy az Úr kegyelme bennünk is igazi és termékeny hitben találjon válaszra”.

Vatikáni Rádió, 2012.12.08.

A Karácsony nem a külsőségek, hanem az Üdvözítő befogadásának ünnepe

Szent Lukács evangéliumában Keresztelő Szent Jánost másképp mutatja be a többi evangélistához képest – idézte XVI. Benedek pápa Jézus gyermekségtörténetéről szóló új kötetét –, ugyanis időben előbbre veszi Jézussal való kap-

csolatát, amely egészen születésükig nyúlik vissza. Erzsébet és Zakariás fia nemcsak utolsó próféta, hanem az emberek felkészítője is az Újszövetség spirituális kultuszára, amelyet Jézus mutat majd be.

Keresztelő Szent János így határozza meg küldetését: „A pusztába kiáltónak a szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” (Lk 3,4). Keresztelő Szent Jánosnak mindig nagy szerepe van Krisztus szolgálatában. János a hang, míg Jézus a Szó. Szent Ágoston felteszi a kérdést: „Ha eltöröljük a Szót, vajon mi marad meg? Csak egy érthetetlen hang. A szó nélküli hang megéri ugyan fülünket, de szívünket nem.”

A Szentatya a következő szavakkal fordult a hívekhez: „A mi feladatunk, hogy meghalljuk Keresztelő Szent János hangját, hogy helyet és befogadást nyerjünk Jézus szívében, aki az üdvözítő Szó. Advent időszakában készülünk fel arra, hogy hittel teli szemekkel tudjuk majd nézni a betlehemi barlangot, Isten üdvösségét (vö. Lk 3,4).

A mai fogyasztói társadalomban, ahol az emberek az anyagi dolgokban keresik a boldogságot, Keresztelő Szent János arra tanít, hogy felismerjük a valóban fontos értékeket: a Karácsony ne csak egy külsőségekben gazdag és csillogós ünnep legyen, hanem Isten Fiának ünnepe, aki azért jött, hogy békét, életet és valódi örömet hozzon az embereknek”.

Vatikáni Rádió, 2012.12.10.

Keresztelő Szent János három válasza

Ádvent harmadik vasárnapja ismét Keresztelő Szent János alakját állítja elénk, miközben azokhoz intézi szavait, akik a Jordán folyó partján felkeresik, hogy megkeresztelkedjenek. Mivel a próféta kemény szavakkal mindenkit arra buzdít, hogy készüljenek a Messiás eljövetelére, egyesek megkérdezik: „Mit tegyünk hát?” (Lk 3,10.12.14). Ezek a párbeszédék rendkívül érdekesek és ma is időszerűek – hangsúlyozta XVI. Benedek pápa.

János első válasza az egész tömegnek szól: „Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek egy sincs, és akinek enivalója van, tegyen hasonlóképpen”. Az igazságosság azt kívánja, hogy kiküszöböljük az egyenlőtleniséget a fölöslegessel rendelkezők és a szükségét szenvedők között. A szeretet arra készíti, hogy legyünk figyelemmel a másik iránt és segítsünk neki, ahelyett, hogy saját érdekeink igazolására indokokat keressünk.

Az igazságosság és a felebaráti szeretet nem állnak szemben egymással. Mindkettőre szükség van és kölcsönösen kiegészítik egymást. „A szeretetre – a karitászra – mindig szükség lesz, még a legigazságosabb társadalomban is” mert „olyan anyagi szükséghelyzetek is mindig adódnak, melyekben a megélt felebaráti szeretet segítségére van szükség” (Deus caritas est Enciklika, 28. pont).

Keresztelő Szent János második válasza néhány vámosnak szól, vagyis azoknak, akik a rómaiak számára beszedték az adót. A vámosok, akiket a nép megvetett, helyzetükkel visszaélve gyakran lopásra vetemedtek. Keresztelő Szent János nem azt mondja nekik, hogy hagyjanak fel mesterségükkel, hanem csak arra inti őket, hogy ne követeljenek többet a jogosnál.

A próféta Isten nevében nem rendkívüli gesztusokra buzdít, hanem mindezekelőtt azt kéri, hogy mindenki becsületesen teljesítse kötelességét.

Az örök élet felé vezető első lépés tehát az isteni parancsolatok megtartása; ebben az esetben a hetedik parancsolat: Ne lopj!

A harmadik válasz a katonáknak szól. Szintén olyan kategóriát képviselnek, amelyhez hatalom kapcsolódik, és fennáll annak a kísértése, hogy ezzel visszaéljenek. János így szól hozzájuk: „Senkit se bántsatok, és meg ne zsaroljatok; s elégedjete meg zsoldotokkal” (vö. 14). A megtérés ebben az esetben is a becsületességgel és a mások iránti tisztelettel kezdődik: ez az irányelv mindenki számára érvényes, különös tekintettel azokra, akik nagyobb felelősséggel rendelkeznek.

Ezek a párbeszédék különösen nagy hatást gyakorolnak ránk, mivel Keresztelő Szent János konkrét útmutatást ad. Isten tetteink szerint ítél majd meg bennünket, tehát cselekedeteinkkel kell bebizonyítanunk, hogy követjük akarát. Ezért mindig időszerűek Keresztelő Szent János szavai: napjaink összetett világában jobban mennének a dolgok, ha mindenki megtartaná ezeket a viselkedési szabályokat. Imádkozzunk az Úrhoz: Mária közbenjárásával segítsen bennünket, hogy a megtérés jó gyümölcseit teremtve készüljünk fel Karácsony ünnepére.

Vatikáni Rádió, 2012.12.17.

A család védelme egyben az ember védelme

A családok milánói világtalálkozója bebizonyította, hogy a látszat ellenére a család ma is életerős és életképes. Vitathatatlan azonban, hogy a válság, főleg a nyugati világban, alapjaiban veszélyezteti. A püspöki szinódus is hangoztatta: a család az a hiteles hely, amelyben a szülők továbbadják gyermekeiknek a személy létének alapvető formáit.

A tartós emberi kapcsolatok visszautasítása, amely egyre inkább terjed a szabadság és az önmegvalósítás téves értelmezése következtében, valamint a szenvedés türelmes elviselése elől való menekülés azt jelenti, hogy az ember önmagába zárkózik és végső elemzésben nem mutat túl önmagán. Az ember azonban csak önmaga átadásával teljesebbé válik, ha megnyílik mások felé. Ennek a kapcsolatnak a visszautasításával eltűnnek az emberi lét alapvető, meghatározó alakjai, mint az apa, az anya, a gyermek; megszűnnek az emberi tapasztalat lényegi dimenziói.

Gilles Bernheim, Franciaország főrabbija gondosan dokumentált és mélyen meggondolt értekezésében arra mutatott rá, hogy az apából, anyából és gyermekből álló hiteles családforma elleni merénylet, ma még fokozottabban jelentkezik. Veszély fenyegeti azt a fogalmat, hogy mit jelent embernek lenni. A francia főrabbi idézi Simone de Beauvoir híressé vált állítását: „Az ember nem születik nőnek, hanem azzá válik”. Ezek a szavak jelentik az alapját a ma „gender” névvel illetett új szexuálfilozófiának. A személy nemét e szerint a filozófia szerint nem a természet határozza meg születéskor, hanem olyan társadalmi szerep, amiről a személy önállóan dönt, míg ezelőtt a társadalom határozta róla.

Az ember tehát megtagadja saját természetét és azt saját maga akarja megteremteti. A teremtés bibliai elbeszélése szerint Isten férfinek és nőnek teremtette az embert. Ez a kettőség alapvetően fontos az ember számára, úgy, ahogyan azt Istentől kapta. Éppen ezt a kiindulási pontot utasítják el, és nem tartják már érvényesnek azt, amit a Teremtés könyvében olvasunk: „Férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,27). Most az az érvényes, hogy nem Isten teremtette az embert férfinek és nőnek, hanem egészen idáig a társadalom határozta meg a nemeket, most pedig mi magunk döntünk róla. Férfi és nő, mint a teremtés valósága, mint a személy természete, már nem létezik. Az ember vitatja saját természetét. Szellemre és akaratra korlátozódik.

A természet manipulálása, amelyet ma a környezetet illetően elítélünk, az ember számára alapvető választássá vált saját magával szemben. Az ember már csak absztrakt, elvont formában létezik, és önmaga választja meg természetét. Ha nem létezik a férfi és a nő dualitása, akkor nem létezik a család sem, mint a teremtés által meghatározott valóság. Amikor a szabad cselekvés szabad önteremtéssé válik, szükségszerűen eljutunk a Teremtő tagadásához, és ezzel együtt megalázzuk az Isten képére és hasonlatosságára teremtett embert. A családért vívott küzdelemben maga az ember forog kockán. Nyilvánvalóvá válik, hogy ahol tagadják Istent, ott szertefoszlik az ember méltósága. Aki Istent védelmezi, az embert védi – szögezte le XVI. Benedek pápa.

Vatikáni Rádió, 2012.12.21.

A karácsonyi nagyéneklés

Karácsonyi népekeinket nagyjából a következő csoportokba oszthatjuk:

1. Őskeresztény himnuszok, a misztérium-teológia gondolkörében és szókészletével (Például: Jöjj nemzeteknek Váltója, Ahol a napnak fénye kél, stb.)
2. A liturgia peremén lévő műfajok (pl. Gyermekek születése Betlehemben), és elterjedt középkori európai kanciók (pl. In dulci jubilo). Bibliai ihletésű, dogmatikailag kiérlelt, de kissé könnyedebb hangvételű versek és ennek megfelelő dallamok.
3. A 16-17. századi magyar énekköltés alkotásai, nagyrészt protestáns költők művei (például: Jer mindnyájan örüljünk). Bibliai jövendöléseket, eseményeket, az üdvtörténeti összefüggéseket elmondó tanító költemények; a régi modális-diatónikus melodikával élő „kemény” dallamok.
4. A korai barokk lírai kanciói, többnyire a született kis Jézusban gyönyörködő vagy az ő szegénységén sajnálkozó szöveggel; a lélek készítése, hogy szeretettel szemlélje, illetve fogadja őt szíve hajlékába (pl.: Szép violácska; Kelj fel keresztény lélek).
5. Pásztorénekek; néhány régebbi darab (Csordapásztorok) után zömmel a 18-19. századból. Kedves, naiv hang, a lelket a pásztorok követésére szólító záróstrófa. Táncos, népies vagy kissé szkematikus formájú, könnyed (nem egyszer német vagy szlovák) dallamokkal (például: Pásztorok, pásztorok Betlehembe).
6. Késő 19. és 20. századi költők – többnyire populáris dallamokra írt – romantikus, szentimentális vagy szecessziós stílusú versei (például: Ó gyönyörű szép titokzatos éj).

Lehetne a felsorolás részletezőbb, árnyaltabb is, alapvető tájékozódásra talán mégis elég. Az ünnep színes gondolat- és érzelm-világához mindegyik fajta hozzáad valamit, és nem kell egyiket sem elvetni. Ám vallási (és művészi) értékük mégis erőst különbözik, s kár, hogy az 1-3. csoportot a 4-6. háttérbe szorította.

De lehetne-e a dogmatikailag, liturgiailag (és költőileg, zeneileg is) értékesebb énekeket újra behozni, anélkül, hogy a ma divatos darabok mellőzése felháborodást keltsen? A templomok manapság nem telnek meg napról-napra a szent tizenkét nap alatt, mint hajdanában, s a 3-4. templomos nap miséjébe (különösen a liturgikus reformok után) kevés ének fér bele. Lehet-e azt kívánni, hogy e szerény keretben a szinte ismeretlen jobb kedvéért elhagyják a szíveknek kedves, de gyengébb megszokottat? A megoldás az énekalkalom kibővítése lenne. S ha a misébe több már nem fér, azon kívül kellene alkalmat keresni.

A karácsony az éneklés kiváltságos ideje. Néhány éve sikerrel próbált egy templom a „két karácsony” közti napok egyikén karácsonyi nagyéneklést szervezni. A késő délutáni órán több száz ember gyűlt össze, egy órán keresztül ment az ének, a zene. A 60 percre belefért az emelkedett és a népies, a régi és új, az énektanulás és a „kedvencek” végigéneklése, még hozzá nem egy-két versszakos (értelmetlenné rövidített) szövegválogatással, hanem akár 8-10 strófával. Sőt az ifjúság elhozhatta magával hangszerét is, és meghatározott énekek dallamát vagy kíséretét (a hangszer természetének megfelelően) hozzá játszhatta az orgonához. Belefért az időbe egy-két rövid orgonaszó is. És három-négy énekenként megszakította a zenefolyamot egy-egy *nagyon* rövid összekötő szöveg, egymondatos elmélkedés vagy ima, hogy erősítse az összetalálkozás vallásos jellegét.

Nem lenne-e érdemes ezt a speciális „egyházzenei áhítatot” szélesebb körben is népszerűsíteni? Legjobb napja december 28. lenne. Még történelmi előzményre is hivatkozhatunk: a középkor akkor tartotta a liturgikus „gyermeknapot” (gyermekpüspökökkel és hasonló vígasságokkal). Talán jobban rá is érnek a népek e napokon, mint egyébkor. Próbáljuk csak meg!

Dobszay László

Legrégibb és legszebb karácsonyi énekünk

A „Veni Redemptor gentium” Szent Ambrus biztos hitelességű karácsonyi himnusza. A 4. század végén készült: a himnuszt születését csak néhány év választja el karácsony ünnepének születésétől. Tartalmát is a karácsony eredeti mondanivalójának fényében értjük meg.

A himnuszt Milánótól egész Európa átvette, s a latin kereszténység öikuménikus örökségének is része lett. Magyarországon is megtalálható a katolikus (Éneklő Egyház 2.sz.), a református (302.sz.), az evangélikus (korál-változat: 131.sz.) énektárakban. A latin szöveg mellé az alábbiakban megadjuk a katolikus énektár szerinti magyart is, mely azonban itt-ott kissé „népszerűsíti” az eredetét. Ezért eleje a középkori magyar fordítást is csatoljuk a Döbrentei kódexből. (A fordításokhoz lásd: Magyar Egyházzene 4, 1996-1997: 459-462. Az Ambrus-himnuszközhöz általában lásd a folyóirat e számának cikkeit, különösen Déry Balázs: Szent Ambrus, a himnuszköltő, 443-462.)

A himnuszt eredetileg nem így kezdődött. A jelenlegi első versszakot megelőzte az „Intende, qui regis Israel” kezdetű strófa, mely a 79. zsoltár szavaival kérte Izrael pásztorának s az ő hatalmának megjelenését.

1. Intende qui regis Israel / super cherubim qui sedes,
appare Ephrem coram, excita / patientiam tuam et veni.
*Figyelj, Izrael Pásztor, / ki ülsz a kerubok fölött,
Jelenj meg Efraim előtt, / serkentsd hatalmad, s jöjj közénk.*

Kétségtelen azonban, hogy a középkori kezdet (Veni Redemptor gentium) erőteljesebb:

Veni, redemptor gentium, / ostende partum virginis,
Miretur omne saeculum, / talis decet partus Deum
*Jöjj nemzeteknek Váltója, / mutassad szűznek ő szültét,
minden örökség* csodálja: ilyen szülés illet Istent.
Népek megváltó Istene, / szüztől születve megjelenj,
csodálják minden századok / Istenhez illő születés!*

*Minden korszak, vagy a „saeculum”; másik jelentése szerint az egész világ

A himnuszt Megváltó eljövételét kéri, azét, aki a Szüztől születik. De – mint Déry Balázs arra rámutatott – az óhajtás nem csak az üdvtörténeti eljövételről szól, hanem a liturgiáról is. Azt kéri, hogy az Úr jöjjön el most az éneklő költőre és a közösségre, segítsen abban, hogy hitelesen idézzük fel „a Szűznek ő szültét”. Kéri, hogy himnuszuk az igaz hit normája szerint tudja elmondani az ünnep tárgyát. Ha e tárgyat hitelesen fogja elmondani a himnuszt, ha hitelesen fogja énekelni az Egyház, akkor majd „csodálják minden századok” (illetve: omne saeculum, az egész világ) ezt a csodát, a szüzi születést, mely – az egyházatyák tanításának megfelelően – a Született isteni mivoltának jele. „Ilyen szülés (vagyis születés) illik Istenhez”: csak ez a csodálatos születés volt méltó a megtestesült isteni Személyhez. Ezt fogja most elmondani, ezt fogjuk most énekelni, s lelkesen buzdítjuk is az egész világot (omne saeculum), hogy minden térben, minden időben egyetemesen lássa és csodálja ezt az eseményt.

Melyet most elkezd kifejteni az ének:

3. Non ex virili semine, / sed místico spiramine
Verbum Dei factum caro, / fructusque ventris floruit.
*Nem férfiúnak magjából, / de titkon való ihléssel
Isten Igéje testté lőn, / hasnak gyümölcse virágozék.
Nem férfiúnak magja ez, / de titkon való ihletés,
test lesz az örök szent Ige, / megvirágozik a szüzi méh.*

Ahogy az Üdvözlégyben imádkozzuk: „áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus”. Jézus e szüzi méh gyümölcse. A megtermékenyítés nem a természetes úton történik, nem a férfi-mag hull e drága termőföldbe. Egy titokzatos sugallat hordozza őt, olyasféléképpen, mint amikor a kegyelem, az ihlet az emberben megjelenik.

Az ihlet, a „spiramen” nem más, mint az Angyalra bízott szó, mely a Szentlélek (*Spiritus*) erejének leszállását adja hírül. Ez az angyali szó volt a Megtestesülés hordozója, mint a régi liturgikus szöveg mondja: *Virgo verbo concepit* = a szűz a szó által megfog. Az egyházatyák ezt még kiélezték azzal, hogy Mária az isteni szót befogadó fülén keresztül lett anyává. Így mondja el a karácsonyi rezponzorium is: *Descendit de caelis, missus ab arce Patris, introivit per aurem Virginis in regionem nostram* = Leszállott a mennyből, kiküldetvén az Atya fellegvárából, és belépett a Szűz fülén át a mi (földi) régiónkba...

Egy szó van az Angyalra bízva, de valójában az isteni Ige testesülését közvetíti. Íme, a megtermékenyítés folyamata, melynek eredményeként „megvirágozik a szüzi méh”.

4. *Alvus tumescit virginis, / claustra pudoris permanent,
Vexilla virtutum micant, / versatur in templa Deus.
Szűznek méhe növekedik, / szemérem kapuja megmarad,
Jóságnak zászlója* fénylik, / Isten templomban lakozik.
Áldott gyümölcse megterem, / de szüzessége megmarad,
erény zászlói fénylenek, / templom, hol Isten megjelent.*

* = erénynek jelvénye

Mária a természet rendje szerint hordozza magzatát. Amikorra pedig eljön a szülés ideje a „megvirágozott” szüzi méhben megéri annak termése, gyümölcse is. Mint-hogy Isten tartózkodásának helyét templomnak nevezzük, Mária méhe is joggal mondható templomnak. S amint a templom szentsége sérthetetlen, úgy Mária szüzessége sem sérül sem a szülés előtt, sem a szülésben, sem a szülés után. „Vexilla virtutum micant”: ragyogó fényben tündököl Mária szüzi erényének jelvénye.

5. *Procedens de thalamo suo, / pudorit aula regia,
geminæ gigas substantiæ, / alacris út currat viam.
Ő terméből kilépvén / királyi háznak szemérme
Két állatbeli óriás / hogy vígan fusson hamarját.*
S a nászteremből, im, kilép, / királyi házból Völegény,
mint Isten-Ember, égi hős / hogy útját futva járja be.*

* Ő terméből, a szemérmes királyi házból; két állatbeli: kettős lényegű; hamarját: gyors útját

Ez az áldott gyümölcs karácsony éjszakáján elhagyja Mária méhét, „kilép onnan”.

De mélyebbre hatolunk a titokban: Mária méhe, melyből Ő kilép: egy nászterem, egy násznak helyszíne. Miféle nászról van itt szó? Az egyházatyák tanítása szerint Mária méhében Isten és az Egyház lépett örök érvényű nászra. Amint Isten az Ószövetségben eljegyezte magának Izraelt, úgy az Újszövetségben is kiválasztotta menyasszonyának az Egyházat, s vele Mária méhében örök házassági szövetséget kötött. Sokkal erősebb ez a szövetség, mint az Ószövetségi volt. Míg az első szövetségben a szándék, az akarat, a morális elkötelezettség kötötte Izraelt Jahvéhoz, most Krisztus *személyében* valóságos egység („személyi egység”) jött létre az isteni és emberi természet, s ezáltal Isten és választott Menyasszonya, az Egyház között.

A gondolatot a himnusz a karácsonyi 18. zsoltárra utalva viszi tovább. Abban ezt imádkozzuk: „Ott szerzett a Napnak lakást, és az mint Völegény kilépett házából, hogy ujjongással, mint a Hős, befussa útját.” Krisztus ez a Nap-Hős, ő a Völegény, aki kilépett házából, hogy „befussa útját.” A himnusz szerint ő „geminæ Gigas substantiæ”, vagyis két-természetű, kettős lényű Óriás. Olyan Hős, aki egy személy, de két természettel bír. Az ókeresztény liturgia szerint ez karácsony alapigazsága, melyből minden egyéb következik.

6. *Egressus ejus a Patre, / regressus ejus ad Patrem,
excursus usque ad inferos, / recursus ad sedem Dei.
Ő kijövése Atyjától, / megtérése* Atyjához,
kifutása pokoliglan, / befutás(a) Isten székihez,
Megindul Atyja székitől, / s Atyjához ismét visszatér,
bejárva poklok mélyeit, / föl, az isteni trónusig.*

* visszatérése

Továbbra is a zsoltár gondolatmenetét követjük, mely szerint: „Kijön a magas mennyből, és a mennyeknek magasába visszatér, és az ő melege mindenkire el-ér.” A himnusz a nap pályáját Krisztusra konkretizálja. Ő azonban a teremtett Nappal éppen ellentétesen: a magasból kel föl (vö. *Benedictus*: „meglátogatott minket a magasságból Tamadó”), a magasba tér vissza. Útjának kezdőpontja: Atyjának széke. Útjának végpontja: Atyjának trónusa. Mélypontja: a megaláztatás, a szolgálta-volt, a szenvedés, a halál, s ahol „fordul” az útpálya: a poklok mélye („szállal alá poklokra”) De „harmadnapra feltámad, fölméne a menyekbe”, s ezért megy továbbá himnusz szerint is „fel, az isteni trónusig”. Karácsony pillanata nem szakítható el a teljes Krisztus-misztériumtól, karácsony Krisztus kettős természetének ünnepe, de benne értődően, egyben a húsvéti misztériumé is.

7. Aequalis aeterno Patri, / carnis tophaeo accingere,
infirmi nostri corporis / virtute firmans perpeti.
*Örök Atyához egyenlő, / testet megvénia övezzed,
Mi testünknek betegségét / örök erővel erősíti.
Ki az Atyával örök-egy, / a test páncélját fölveszi,
mi testünk gyöngeségeit / örök erővel hatva át.*

Szent Pál szerint Krisztus „felvette a szolga alakját”, „engedelmes lett egészen a halálig”. Az atyák tanítása szerint, amikor Krisztus felveszi a testet, s vele a teljes emberi természetet, akkor látszólag gyengeségbe öltözik, „megalázza magát”. Számára azonban, aki úgy veszi fel az emberi természetet, hogy közben nem teszi le isteni természetét, más szavakkal: „ami nem volt, az lett, s ami volt, az megmaradt”, ez a gyenge test harci fegyverré, a hadi győzelem jelvényévé (tropaeum) vált. Nem isteni hatalmát mutatva győzte le az Erős Sátánt, az Erősebb Krisztus, hanem a mi testünk gyöngeségével.

„Az Istennek Fia ugyanis, midőn eljött az idők teljessége, melyet az isteni tanács kikutatathatlan mélysége meghatározott, hogy Alkotójával kiengesztelje, az emberi természetet fölvenni méltóztatott, hogy *”a halált kiagyáló Ördög amivel győzött, azzal bukjon el”* (Nagy Szent Leó). Így „procedens homo sine semine, largitus est nobis suam Deitatem” (kilépve mint nem-magból-lett Ember, nekünk ajándékozta Istenségét, antifona január 1.-én). Emberi természete szerint tehát a test gyengeségébe öltözött, de az emberségével egyesített isteni erőt evvel átsugározta a gyenge a testbe.

8. Praesepe jamfulget tuum, / lumenque nox spirat novum,
quod nulla nox interpolet, / fideque jugi luceat.
*Immár új jászol fénylik, / éj ihle egy új világot,
kit egy éj sem veszen közbe, / szünetlen hittel világózzék.
Immár fénylik te jászolod, / az éjből új nap támadott,
mit nem borít el semmi éj, / szünetlen hittel tündököl.*

„Immár fénylik te jászolod, az éjből új nap támadott” – a költői szépségű záróvers első látszatra a karácsony ünnepének eljövételét hirdeti. A történelmi karácsonyét, amikor az emberiség sötét éjszakájában felfénylött az új Nap, s a kegyelmi karácsonyét, amikor lelkünk sötétségén áttör a Megtestesült ige új születésének („nove nativitas”) fénye. A karácsony tehát nemcsak megemlékezik a születésről, hanem misztériumának erejével kieszközli, hogy bennünk is újra megtestesüljön az örök Ige, emberségét emberségünkkel egyesítve egy-

ben istenségének is részesévé tegyen. „Az Isten ember lett, hogy az ember Istenné lehessen.” Ilyen merészen csak az egyházatyák merték kimondani.

De mint látjuk, az „új születés” hatása bennünk azon múlik, hogy igaz hittel hisszük-e az ő kettős természetét. Nemcsak az tagadja Krisztus isten-emberségét, aki a tagadást eretnekként megfogalmazva kimondja, hanem az is, aki elismeri ugyan istenségét, de távol tartja őt emberi világunktól, nem engedi, hogy abba Ő beleavatkozzon, s az is, aki elismeri ugyan emberségét, de itt megáll, s őt pusztán erkölcsstanítónak, egyszerűen „jó emberré”, történelmi jelenséggé, vagy éppenséggel nevét emberi programok eladására szolgáló címkévé alacsonyítja. Egyetlen kereszténység van csak: az, amely minden következményével vállalja Krisztus isten-emberségét. Ez a „Vera fides geniti” amely „purgavit crimina mundi”, vagyis a Szülöttben való *igaz* hit, mely törli a világ bűneit (antifona: Virgo Dei Genitrix = Szűz szülője Istennek).

Visszatérve a himnuszhoz: fénylik immár a Jászol, új Nap támadt a sötétségben. Nem boríthatja el már semmi éj, és mi sem hullunk vissza a sötétségbe, de csak akkor nem, ha ez a fény bennünk is „szünetlen hittel tündököl”.

E himnusz a karácsony lényegét mondja el, úgy, ahogy arra az egyházatyák tanították a rájuk bízottakat. Tanítják a mai Egyházat is, feltéve, hogy a „vera fides Geniti” elevenen él, s szünetlen hittel tündököl: „fideque jugi luceat”.

Dobszay László

Álljunk közel a szükségét szenvedőkhöz!

Advent negyedik vasárnapján délben, XVI. Benedek pápa Mária Erzsébetnél tett látogatásának evangéliumi szakaszáról elmélkedett. Arra szólította fel a híveket, hogy kövessék Mária példáját és látogassák meg a szükségét szenvedőket, különös tekintettel a betegekre, a bebörtönzöttekre, idősekre és gyermekekre.

Mária Erzsébetnél tett látogatása kifejezi a befogadás szépségét: ahol kölcsönös egymás befogadása, a másik meghallgatása, ott jelen van Isten és a belőle fakadó öröm.

Az idős Erzsébet Izraelt jelképezi, aki várja a Messiást, miközben a fiatal Mária magában hordozza ennek a várakozásnak a beteljesülését, amely az egész emberiség javát szolgálja.

A két asszony, mindketten várandósak, a várakozást és a várt személyt tesztelik meg. Kövessük Erzsébet példáját is, aki a vendéget úgy fogadja be, mint magát Istent: ha nem kívánjuk az Istennel való találkozást, akkor soha

nem ismerjük meg az Urat. Ha nem várunk rá, nem találkozunk vele, ha nem keressük, nem találjuk meg Őt.

Ez az evangéliumi részlet nem pusztán egy udvariassági gesztusról szól, hanem a várakozás beteljesülésének a jele: Isten hamarosan meglátogatja népét.

Az Angyali Üdvözetkor Gábiel főangyal Erzsébet áldott állapotáról szolt Máriának, hogy bizonyítékát adja Isten hatalmának. A meddség, az előrehaladott kor ellenére termékenyvé vált. Erzsébet, amikor befogadja Máriát, felismeri, hogy megvalósul Isten emberiségnek tett ígérete és így kiált fel: „Áldottabb vagy te minden asszonynál és áldott a te méhednek gyümölcse!” (Lk 1,42).

Imádkozunk azért, hogy mindenki keresse Istent, felfedezve, hogy maga Isten az első, aki eljön és meglátogat minket. Máriához hasonló örömmel siesünk mi is az Úr elé, aki eljön hozzánk.

Vatikáni Rádió, 2012.12.24.

A Szentlélek vezessen bennünket

Minden évben Karácsony másnapján a liturgia Szent István diakónusról, az első vértanúról emlékezik meg. Az Apostolok Cselekedetei (ApCsel 6,8-10; 7,55) olyan embernek mutatják be, mint akit kegyelem és erő töltött el. Benne maradéktalanul megvalósult Jézus ígérete, vagyis az, hogy a hívek, akik arra kaptak meghívást, hogy nehéz és veszélyes körülmények között tegyenek róla tanúságot, nem maradnak magukra védtelenül: Isten Lelke szol majd belőlük (vö. Mt 10,20).

István diakónus valóban a Szentlélektől vezetette cselekedett, beszélt és halt meg. Tanúságot tett Krisztus szeretetéről a legvégső áldozatig menően. Az első vértanúról azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogy szenvedésében tökéletesen követte Krisztust, kinszenvedését részleteiben megismételte. Szent István életét teljesen Isten formálta, tette hasonlónak Krisztuséhoz, akinek kinszenvedése megismétlődött a diakónus vértanúban; halála pillanatában, térden állva Jézus kereszten mondott szavait idézi, lelkét az Úr oltalmába ajánlja (vö. ApCsel 7,59), megbocsát ellenségeinek: „Uram ne ródd föl nekik ezt a bűnt!” (7,60). Halála előtt, a Szentlélekkel eltele föltekintett az égre és megpillantva az Isten dicsőségét fölkiáltott: „Bizony látom a megnyílt eget, s az Emberfiát, amint az Isten jobbján áll!” (55).

Szent István vértanú ünnepén mi is arra kaptunk meghívást, hogy tekintünk Isten Fiára szegezzük, akit Karácsony örömteli légkörében szemlélünk

Megtestesülése misztériumában. A keresztséggel és a bérnálassal, a hit értékes ajándékával, amelyet a szentségek, különösen az Eucharisztia táplálnak, Jézus Krisztus magához kötött bennünket és a Szentlélek működésével tovább akarja folytatni bennünk üdvözítő tevékenységét, amely mindent megvált, érvényre juttat, feleml, és teljességre vezet.

Hagyni, hogy Krisztus magához vonzzon bennünket, amint ezt Szent István vértanú tette, annyit jelent, hogy kitarjuk életünk kapuját a világosságnak, amely hív, irányt mutat és segít, hogy a jó útján haladjunk, azon az úton, amelyet Isten szeretet-terve jelölt ki az emberiség számára.

Végül Szent István diakónus példakép mindazok számára, akik az új evangelizáció szolgálatába kívánnak állni. Azt mutatja meg, hogy az evangéliumi jó hír hirdetése nem elsősorban eredeti módszerek vagy technikák alkalmazását jelenti, bár természetesen ezek is hasznosak. Az újdonság az, hogy eltele a Szentlélekkel, hagyjuk, hogy Ő vezessen bennünket. Mélyen merülünk el Krisztus misztériumában, fogadjuk be szavát és jelenlétét az Eucharishtiában, hogy ezáltal Ő maga, az élő Jézus beszélhessen és cselekedhessen küldöttjében.

Lényegében az evangélium hirdetője akkor lesz képes arra, hogy Krisztust hatékonyan elvigye másoknak, amikor ő maga is Krisztusból él, amikor az evangélium újdonsága saját életében is megmutatkozik. Imádkozunk Szűz Máriához, hogy ebben a Hit évében az Egyházban megsokszorozódjanak azok a férfiak és nők, akik Szent István diakónushoz hasonlóan meggyőződéses és bátor tanúságot tesznek az Úrról, Jézusról!

Vatikáni Rádió, 2012.12.27.

A család továbbra is maradjon szilárd reménység az egész emberiség számára

Ma, a Názáreti Szent Család ünnepén, a liturgiában a Lukács evangéliumából vett szakasz Máriáról és Szent Józsefről szol, akik a hagyományhoz hűen felmennek Jeruzsálembe Húsvét ünnepére a 12 éves Jézussal együtt. Jézust első alkalommal születése után 40 nappal vitték el szülei az Úr templomába, amikor áldozatot is mutattak be érte: „Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát” (Lk 2,24), azaz a szegények áldozatát.

XVI. Benedek pápa idézett Jézus gyermekségtörténete c. közelmúltban megjelent könyvéből: „Lukács, akinek egész evangéliumát áthatja a szegények és a szegénység teológiája, ...megérteti velünk, hogy Jézus családját Izrael

szegényei között tartották nyilván; megérteti velünk, hogy éppen körükben érelőldhetett meg az ígélet beteljesedése” (Jézus gyermekégtörténete, 96).

Jézus ma ismét a Templomban van, de ez alkalommal más a szerepe, amelyet személyesen tölt be. Máriával és Józseffel Jeruzsálemben zárandokol a Törvény előírása szerint (vö. Kiv 23,17; 34,23), annak ellenére, hogy még nem töltötte be 13. életévét. Ez a Szent Család mély vallásosságának a jele.

Amikor azonban szülei visszaindulnak Názáretbe, váratlan dolog történik: Jézus, anélkül, hogy bárkinek is szólna, a Szent Városban marad. Mária és József három napon át keresik, végül a Templomban találják rá, amint a tanítók között ül és beszél velük (vö. Lk 2,46-47). Amikor kérdőre vonják, Jézus azt válaszolja, hogy nem kell csodálkozniuk, mert ez az ő helye, ez az ő otthona, az Atya mellett, aki Isten (vö. Jézus gyermekégtörténete, 143). A Szentatya ezután Origenészt idézte: „Jézus megvallja, hogy Atyja templomában van, aki kinyilatkoztatta őt számunkra, és akinek Ő a Fia”. Mária és József aggodalma hasonló minden szülő aggodalmához, aki gyermekét neveli, bevezeti az életbe és megtanítja a valóság értelmezésére. Ma tehát különösen imádkozunk az Úrhoz a világ minden családjáért. Követve a Názáreti Szent Család példáját, a szülők komolyan foglalkozzanak gyermekeik növekedésével és oktatásával, hogy felelős személyekké és becsületes állampolgárokká váljanak. A szülők soha ne feledjék, hogy a hit olyan értékes ajándék, amelyet személyes példaadásukkal kell táplálniuk gyermekeikben. Ugyanakkor imádkozunk azért is, hogy minden gyermeket Isten ajándékként fogadjanak be, legyen támasz számukra édesapjuk és édesanyjuk szeretete, hogy az Úr Jézushoz hasonlóan növekedhessenek „bölcességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt” (Lk 2,52). Mária és József szeretete, hűsége és odaadása legyen példa minden keresztény házaspár számára. Nem gyermekeik barátai vagy életük urai, hanem őrzői Isten egyedülálló ajándékának.

József, az igaz ember (vö. Mt 1,19) csöndje és Mária példája, aki mindent a „szívébe vésett” (vö. Lk 2,51), segítsenek bennünket abban, hogy behatoljunk a Szent Család hittel és emberséggel teli misztériumába – mondta a pápa, majd azt kívánta minden keresztény családnak, hogy Jézus, Mária és József családjának szeretetével és örömeivel éljenek Isten jelenlétében. „Imádkozunk, hogy a család továbbra is értékes ajándék maradjon minden tagja részére, valamint szilárd remény az egész emberiség számára. A családok alakítsák át a világot valódi otthonná, az összhang, a szolidaritás és a kölcsönös tisztelet helyévé. Bizzák magukat a Názáreti Szent Család oltalmába, hogy le tudják küzdeni az élet nehézségeit”.

Vatikáni Rádió, 2012.12.31.

Egyházi vonatkozású hírek

Megépülhet az Engesztelő Kápolna

Igazi örömhír minden magyar hívő, minden engesztelő számára, hogy egy júliusban megjelent kormányhatározatnak köszönhetően végre megvalósul egy nagyon régi álom: közel hét évtizeddel az alapkövetélt követően megépülhet a Világ Királynője Engesztelő Kápolna Budán, a Szent Anna réten.

A 144/2013. (VII. 16.) számú kormányhatározat a Normafa Park fejlesztési koncepció támogatásával a rekreáció, a sport és turisztika igényeit kiszolgáló létesítményeken túl az engesztelő kápolna megépítését is célul tűzte ki. Az építkezések a kormány határozata szerint kiemelt beruházásként valósulnak meg, így minden, ehhez kapcsolódó hatósági ügy kiemelt ügynek számít.

További fejlemény, hogy Biborosunk 2013. szeptember 18-án aláírta a kápolna építésének támogatását. (Az anyagot az érte is megtartott negyedik ima és böjti kilenced alatt vitték hozzá a kormány illetékesei... – a szerkesztő)

Betiltott tradicionális szentmise

2013. július 29-én kelt hírek szerint (revisionistreview.blogspot.hu) az Immaculata Ferences Kongregációt a Szentszék biztosi felügyelet alá helyezte, és egyben Róma megtiltotta a háttal misézést a Kongregációban. Ez a Kongregáció a világban 60 házzal, 50 kolostorral rendelkezik, számtalan elhagyott kolostort és házat népesítettek be újból, dinamikus fejlődött napjainkban is, 800 szerzetessel és apácával, akik közül 200-an Isten papjai. Ebben a kongregációban eddig ismeretlen volt a szembe misézés. A tradíciókat folytatva éltek, éltek életüket, melyből merítkezve komoly missziós tevékenységet tudtak folytatni. Most nehéz helyzetbe kerültek, hiszen a közel kétezer éves egyházi hagyományt – „a pap vezetésével mindenki Krisztus felé fordul” gyakorlatát, melyet háttal misézésnek szoktunk emlegetni – abba kell hagyniuk, és a modern változat szerint kötelesek a szentmisét bemutatni. (A kétféle szentmise elmondandó imáiban is érdemi különbség van, nem csak az irányultságban – a szerkesztő)

Nincs genetikai oka a homoszexualitásnak

Nyolc, az előző húsz évben az Egyesült Államokban, Skandináviában és Ausztráliában készült, egypetéjű ikreket vizsgáló kutatás jutott ugyanarra a következtetésre: **senki nem születik homoszexuálisnak.**

Ha esetleg közre is játszik a genetika, az akkor is a kisebb tényező – mondja Dr. Neil Whitehead, akit Holland Davis szabadkeresztény zenész idéz blogjában. Whitehead 24 évig dolgozott az új-zélandi kormánynak tudományos kutatóként (Új-Zélandon egyébként nemrég vezették be a meglegházasságot), majd négy évet

dolgozott az ENSZ-nek és a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnek. Jelenleg japán egyetem tanácsadója. Whitehead biokémiából és statisztikából doktorált.

Az egypetűjű ikreknek azonos génállományuk, a DNS-ük, és azonos hatások érik őket születés előtt. Ha a homoszexualitásnak genetikai vagy születés előtti okai vannak, akkor az egypetűjű ikrek mindkét tagjának homoszexuálisnak kellene lennie. Dr. Whitehead megjegyzi: az egybeesésnek elméletileg 100 százaléknak kellene lennie. Azonban a statisztikák szerint ha egy egypetűjű ikerpár egyik tagja homoszexuális, akkor férfiak esetében csak 11, nők esetében csak 14 százalék az esély rá, hogy a másik is homoszexuális.

Mindez azt jelenti: **a homoszexualitás születés után alakul ki.** Dr. Whitehead úgy látja: a homoszexualitásnak olyan okai vannak, amelyek az ikerpár egyik felével megtörténnek, a másikkal nem. Az egyiküket például zaklatják szexuálisan vagy sokat néz pornót, a másik nem. Esetleg a két testvér különféleképpen reagál az otthoni vagy iskolai környezet kihívásaira. Az első, egypetűjű ikrek homoszexualitására vonatkozó nagy tanulmány Ausztráliában készült, 1991-ben, amit az Egyesült Államokban készült, 1997-es kutatás követett. 2000-ben aztán mindkét országban új kutatásokat végeztek, majd ezt követték a skandináviai kutatások.

2002-ben a Bearman–Brueckner-kutatás az Egyesült Államokban több tízezer serdülő gyermeket vizsgált. Ebben az esetben a fiúknál 7,7, a lányoknál 5,3 százalék volt az esélye, hogy egy egypetűjű ikerpár mindkét tagja homoszexuális; ez pedig jóval kevesebb a 2000-es, ausztrál Bailey-kutatás 14 és 11 százalékánál.

Mindehhez Dr. Whitehead hozzáteszi: a semleges, elfogulatlan akadémiai tanulmányok szerint a homoszexuálisok és biszexuálisok fele terápia nélkül is egyre inkább a heteroszexualitás felé orientálódik élete folyamán. A heteroszexuálisok 3 százaléka egykor homoszexuálisnak vagy biszexuálisnak tartotta magát. Az ilyen változások, szögezi le a professzor, mindenféle kezelés nélkül, természetes módon zajlanak le, sokszor igen gyorsan. Ráadásul a szexuális orientációban bekövetkező változások túlnyomó többsége a kizárólagos heteroszexualitáshoz vezet. Sőt, Dr. Whitehead szerint több ma a heteroszexuálissá lett ex-meleg, mint az aktuálisan homoszexuális.

A Bearman–Brueckner-kutatás szerint, amelynek a készítői melegpártiak voltak, ráadásul mindez még fluidabb a tizenéveseknél. Azon 16-17 éveseknek, akiket „romantikus” érzelmek fűttek egy azonos neműhöz, szinte mind egyikük már különeműhöz vonzódott egy év múltán. A kutatók stabilitást a szexuális orientációban csak a heteroszexuálisoknál találtak.

Dr. Neil Whitehead hozzátette: **a kutatások többségének eredményei nincsenek összhangban a médiából áradó képpel, miszerint a homoszexualitás megváltoztathatatlan, genetikus eredetű dolog.** Csak hogy a kutatók nem állnak ki elmondani, mire jutottak, nem vonódnak be az aktivista tevékenységbe.

Magyar Kurír, 2013.06.04.

Mária- kegyhelyek

Bodajk

A Székesfehérvártól északnyugatra mintegy 20 km-re fekvő Bodajkot egyes szerzők a legrégebb magyar búcsújáró helynek tartják. A település környékét, a Bodajk-hegyet már Anonymus is említi. A község királyi birtok volt, és nevét a Bodok nemzetségtől kapta. A hagyomány szerint még Szent István király építtetett itt kápolnát a Szent Szűz tiszteletére, és ő is és családja is gyakran látogatott ide. Jordánszky Elek tudós püspök a magyarországi Szűz Mária kegyhelyekről 1836-ban írt könyvében megemlíti, hogy Szent László király ebben a kápolnában könyörgött a Magyarok Nagyasszonyához egyik csatája előtt, és a Szent Szűz közbenjárására le is győzte a nagy túlerőben lévő ellenséget.

A török hódoltság után, 1697-ben, Willebrandt kapucinus atya építtetett új kápolnát az évszázadok viharai alatt romossá vált ősi kápolna alapfalaira a Segítő Szűzanya (Mariahilf) kegyképének egyik legrégebb és talán legjobban sikerült magyarországi másolatát elhelyezve abban.

Sokan zarándokoltak ide a környékről ezekben az években, egyrészt hogy hálát adjanak a Szűzanyának a másfél évszázados török utalom alól való felszabadulásért, másrészt, hogy könyörögjenek hozzá az abban az időben pusztító pestisjárvány elkerüléséért. A kápolna hamarosan kicsinek bizonyult. 1728-ban kezdték építeni és 1742-ben szentelték fel a mai kegytemplomot, amely külsőleg is és belső berendezését – oltárát, szószékét – tekintve is a barokk stílus egyik remek hazai alkotása.

A templom mellett van a századunkban korszerűsített, hatalmas – sok ezer embert befogadó – zarándokudvar. Az itt lévő Szentkútnak már régóta gyógyító erőt tulajdonítanak, és vizéből a zarándokok betegeik részére is mindig vittek és ma is visznek haza. A kegyhelyen történt csodálatos gyógyulásokról okmányok tanúskodnak.

Bodajk fő búcsúja Mária nevenapján, szeptember 12-én, illetőleg a szeptember 12-ét követő vasárnapon van. Ilyenkor már szombat délben jönnek ide

búcsúsok az egész egyházmegyéből, és megható éjszakai virrasztással készülnek a másnapi, ünnepélyes püspöki szentmisére. A kegyképnél és a forrásnál gyertyák százait gyűjtják meg a buzgó zarándokok.

A búcsúsok fel szokták keresni a templom közelében lévő, magas dombra épített Kálváriát, és itt végzik a keresztúti ájtatosságot. A domb oldalában van a Kálvária-kápolna, ahonnan meredek út vezet a párosával elhelyezett stációk mentén a domb tetején álló feszületig. A Golgota-jelenet mellékalakjait Székesfehérvár városa készítette még 1736-ban. A Kálvária részeként megmaradt a börtönben sínylődő Fájdalmas Krisztus szobra is.

Bodajk a XVIII. századtól a második világháború végéig – a német lakosság kitelepítéséig – a környező német települések lelki központja volt, és összefogta a környék magyar és szlovák lakosságát is.

A búcsúkor és év közben is gyakran ide látogató hívek sokasága korunkban is hittel, bizalommal és szeretettel köszönti a Segítő Szűzanyát, és kéri segítségét, közbenjárását zűrzavaros életünk sok bajában, testi-lelki megpróbáltatásában. Ma is időszerűek a régi bodajki Mária-himnusz sorai:

Boldogságos vigaszunk,
Szívünk Hozzád kesereg.
Éjjel hívja sírva így
Édesanyját a gyerek.
Sír, rikolt az énekünk is,
Édesanyánk légy velünk is.
bodajki Mária!

K. D.

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Kétféleképpen fejtjük ki ebben a lapszámában is az üzenetekkel kapcsolatos megjegyzéseinket: az üzenet végén *dólt betűkkel*, vagy zárójelben *dólt betűkkel* a mondat után, a félreértések elkerülése miatt. Senkire nem akarjuk ráerőltetni nézeteinket, meggyőződésünket, azaz hitünket, de a tévtanítók, modernkedők kovászából nem kérünk, az arany középút biztonságos.

Marana Tha. Tisztelettel Zakariás Imre.

Boldogok lesztek a várakozásban

„Üzenetem már eljutott a világ minden részébe. **Szeretett fiaim, nagylelkűen és bizalommal segítsétek égi Édesanyátok tervét.** Éljetek a szív békéjében. Szeressetek, imádkozzatok, engeszteljétek. A gyermekek egyszerűségével éljétek a jelen pillanatot, amelyet az Atya isteni Gondviselése ajándékként ad nektek.

Ne hagyjátok, hogy félrevezessenek benneteket azok, akik éveket és napokat jelölnek meg, mintegy határidőt szabva Fiam, Jézus Szíve végtelen irgalmasságának.

Ma igen sok a hamis próféta, aki hazug üzeneteket terjeszt, hogy aggodást és félelmet keltsen sok gyermekemben”.

(Ilyen volt például az elmúlt évben a Maya naptár szerinti világvége beharangozása stb.)

„A reménység és a bizalom Anyja vagyok! Éljétek át Velem, második Adventetek idejét.

Ahogy Jézus szüzi Anyja voltam az Ő első eljövételében, úgy vagyok most Dicsőséges Anyja második eljövételében! Éljetek ebben a várakozásban és boldogok lesztek, mindenféle megpróbáltatás és szenvedés közepette, annak bizonyosságában, hogy **a jelen szorongattatás órája Fiam, Jézus második, Dicsőséges eljöttét készíti elő.**

Boldogok lesztek a meg nem értés és az üldözés közepette, mivel Szeplőtelen Szívembe írtam be neveteket, és mivel biztonságos anyai menedékembe őrizlek benneteket. Boldogok lesztek akkor is, hogyha sötétbe borult, megsebzett és megosztott **Egyházban** éltek, mert **haláltusájának órája** egy **Második Pünkösöd** sugárzó hajnalát készíti elő számára.

Éljetek boldogan Szeplőtelen Szívemben és várjátok örömteli remény-ségben Fiam, Jézus Dicsőséges eljöttét!”

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1985.12.01.)

*(Miért nem hallunk többet „hivatalos helyekről” ilyen dolgokról? Nézzük meg Krisztus első eljövételét. A próféták jövendöltek, ebből ki-ki önmagának megalkotta a saját „Messiasának” fényképét. És amikor végre megérkezett, sokan nem ismertek Rá, mert nagyon különbözött a sajátjukétól. **Zakariás pap megnémult** a Szentélyben, szolgálát közben, fia (János) születésekor kezdett csak ismét beszélni, – **jel a papságnak!** A napkeleti **Bölesek** (valóban azoknak bizonyultak) – **jel a királyi udvar számára.** Az egyszerű pásztoroknak angyal-jelelésben volt részük, nem kételkedtek, azonnal oda siettek – **jel az egyszerű embereknek.** Mára is van hasonlóság ebben a tekintetben)*

A bárányhoz hasonló vadállat

„Kedves fiaim, ma megemlékeztek a **Fatimai Cova de Iriába, 1917. 06. 13-án** történt második jelenéséről. **Már akkor megjövendöltem, mit kell átélnetek ezekben az időkben.** Meghirdettem a nagy harcot Köztem, a **Napban öltözött Asszony** (*Jel 12, 1.*), és a **Nagy Vörös Sárkány** között, (*a Nagy Októberi Szocialista Forradalommal, színre lép*), aki rávette az emberiséget, hogy Isten nélkül éljen.

Megjövendöltem nektek a szabadkőművesség ravasz és sötét tevékenységét, amely el akar téríteni benneteket Isten törvényének megtartásától, hogy bűnök és vétkek áldozatai legyetek. Mint Édesanyátok, mindenekelőtt figyelmeztetni kívántalak benneteket arra **a nagy veszélyre,** amely **ma az Egyházat** a sok ördögi támadás részéről **fenyegeti,** és annak elpusztítására törekszik.

Ennek a végrehajtására emelkedik ki a szárazföldből egy vadállat, amely a bárányéhoz hasonló két szarvat visel, (*Jel 13, 11*), és a tengerből jövő fekete vadállat segítségére siet. (*Jel 13, 01*).

A bárány a Szentírásban mindig az áldozat jelképe. A kivonulás éjszakáján bárányt öltek, vérével meghintették a zsidó házak ajtófélfáját, hogy megvédjék attól a csapástól, ami viszont minden egyiptomit elért. A zsidó húsvét

minden évben megemlékezik erről az eseményről egy bárány leölésével, amelyet feláldoznak és elfogyasztanak. A Kálvárián Jézus önmagát áldozta fel az emberek üdvösségéért. Ő maga lesz húsvétunk, Isten Igaz Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

A vadállat két, a bárányéhoz hasonló szarvat visel a fején. Az áldozat szimbólumához szorosan kapcsolódik a **papság szimbóluma: a két szarv.**

A főpap két szarvval ékesített süveget hordott az Ószövetség idejében. Az Egyház püspökei kétszarvú mitrát viselnek papságuk teljességének jelül.

A párduchoz hasonló fekete vadállat a szabadkőművességet jelképezi, a bárányéhoz hasonló kétszarvú vadállat pedig az Egyház belsejébe beszivárgott szabadkőművességet jelzi, vagyis az egyházi szabadkőművességet, amely főként a **főpapság tagjai között terjedt el.**

Amikor Fatimában azt jövendöltem nektek, hogy a Sátán behatol az Egyházba, akkor azt adtam tudotokra, hogy a szabadkőművesség beszivárog az Egyház belsejébe. Ha a szabadkőművesség szándéka vesztükbe vinni a lelkeket, rábeszélve őket a hamis istenség kultuszára, akkor **az egyházi szabadkőművesség célja** Krisztusnak és Egyházának tönkretétele, új bálványt, vagyis **hamis Krisztust és hamis Egyházat** alkotva.

Jézus Krisztus az élő Isten Fia, a megtestesült Ige, valóságos Isten és valóságos ember, ezért egyesíti isteni Személyében az emberi és az isteni természetet. Jézus pontosan meghatározta kilétét az Evangéliumban: én vagyok az Igazság, az Út és az Élet!

Jézus az Igazság, mert kinyilatkoztatja nekünk az Atyát, közli velünk megmásíthatatlan szavát, tökéletesen beteljesíti az isteni kinyilatkoztatást.

Jézus az Élet, mert saját isteni életét ajándékozta nekünk a megváltás árán számunkra kiérdemelt kegyelemmel, és szentségeket rendelt, a kegyelem hatásos közvetítőit.

Jézus az Út, aki az Atyához vezet a nekünk adott Evangélium által. Ezt az utat kell járnunk, hogy eljussunk az üdvösségre.

Jézus az Igazság, mert Ő az élő Ige, – forrása és pecsétje az egész isteni kinyilatkoztatásnak.

Ezért törekszik az egyházi szabadkőművesség elhomályosítani Isten Szavát természetes és ésszel érthető magyarázatokkal, megkísérlik, hogy érthetőbbé és elfogadhatóbbá tegye, megfosztva minden természetfeletti tartalmától.

Így terjednek a tévedések a katolikus Egyház minden területén. E tévedések terjedése miatt ma sokan eltávolodnak az igaz hittől, beteljesítve a jövendőlést, amelyet Fatimában adtam nektek: **eljön az idő,** amikor sokan elveszítik az igaz hitet. **A hit elvesztése az aposztázia!** Az egyházi szabadkőművesség

csalárd és ördögi módon azon mesterkedik, hogy mindenkit a hit elhagyására vigyen.

Jézus az Élet, mert Ő ajándékozza a kegyelmet.

Az egyházi szabadkőművesség célja **igazolni a bűnt**, hogy azt ne úgy mutassák be, mint valami rosszat, hanem mint értéket és jót. Ezért azt tanácsolják az embereknek, hogy kövessék el a bűnt, mint természetes igényük kielégítésének egy módját. Gyökerében pusztítják ki azt, miből még bűnbánat fakadhatna, és azt mondják, nem is kell többé meggyónni azt.

Ennek az átkozott rákbetegségnek veszedelmes gyümölcse már az egész Egyházban elterjedt, s azt **eredményezte, hogy az egyéni gyónás mindenhol csökkent**. Ráveszik a lelkeket, hogy éljenek bűnben, visszautasítva az Életet, amelyet Jézus hozott nekünk.

Jézus az Út, amely az Atyához vezet az Evangélium által.

Az egyházi szabadkőművesség pártfogolja az olyan exegézist (bibliai szövegmagyarázatot), amely különböző irodalmi műfajok segítségével az Evangéliumot teljesen szétszabdalva, annak racionális (ésszerű) és természetes magyarázatát adja. A végén oda jutnak, hogy **tagadják a csodák és a föl-támadás történeti valóságát**, és kétségbe vonják **Jézus istenségét és üdvözítői küldetését**.

Miután a bárányhoz hasonló kétszarvú vadállat tönkretette a történelmi Krisztust, arra törekszik, hogy a misztikus (titokzatos) Krisztust, az Egyházat is lerombolja. A Krisztus által alapított Egyház az egyedüli, amely Szent, Katolikus, Apostoli, Egy és Péterre épült!

Jézushoz hasonlóan az általa alapított Egyház is mint az Ő Titokzatos Teste, szintén **Igazság, Élet és Út**.

Az Egyház Igazság, mert egyedül Őreá bízza Jézus, hogy őrizze épségben az egész hitletéteményt. Ez tulajdonképpen a hierarchikus (rangsor szerint felépülő) Egyház feladata, azaz a pápáé és a Vele egységet alkotó püspököké.

Az egyházi szabadkőművesség ezt a tényt **hamis egyházi egységgel** akarja megrendíteni, amely valamennyi keresztény egyház elfogadásához vezet, azt állítva, hogy mindegyik birtokolja az Igazság egy részét. Ápolja egy általános keresztény egyház megalapításának tervét, ami valamennyi keresztény felekezet, köztük a katolikus Egyház egybeolvadásából alakulna.”

(Ez a folyamat már elindult – ahogy a Szűzanya szavaiból egyértelműen kiderül.)

„**Az Egyház élet**, mert kegyelmet ajándékozik. Csak nála vannak a kegyelem hathatós eszközei, **a hét szentség!** Egyedül Neki adatott a hatalom, hogy a kenyér és a bor átváltoztatásával **életre keltse az Oltáriszentséget a szolgálati és**

a hierarchikus papság által. Az Oltáriszentségben Jézus Krisztus valóságosan jelen van dicsőséges Testével és istenségével!

Ezért keresi **az egyházi szabadkőművesség** annyi alattomos eszközzel, hogyan kezdje ki az Oltáriszentség felé megnyilvánuló tiszteletadást. **Csak az utolsó vacsorán való emlékezőeként értékeli a Szentmisét, igyekszik lekicsinyelni áldozati voltát, tagadni szeretné Jézus valóságos személyes jelenlétét az átváltoztatott Ostyában!**

Ezért nyomják el fokozatosan a külső jeleket *(pl. térdhajtás átváltoztatáskor, térdén, nyelvre áldozás)*, melyek Jézusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétébe vetett hitet jelzik, a **térdhajtást, a nyilvános szentségimádási órákat, a tabernákulumot körülvevő fények és virágok szent szokását**.

Az Egyház az Út, mert a tökéletes egység útján vezet benneteket a Fiú által a Szentlélekben az Atyához. Miként az Atya és a Fiú egy, úgy legyetek ti is egyek egymással. Jézus azt akarta, hogy Egyháza legyen az egység jele és eszköze az emberiség számára. **Az Egyház képes megőrizni egységét, hiszen egységének szegletkövére alapított: Péterre és a többi pápára, akik követik Pétert (hitét, hűségét)**, isteni ajándékként kapott méltóságban.

Ezért akarja az egyházi szabadkőművesség lerombolni az Egyház egységének alapját, a **pápa elleni alattomos és csalárd támadásával. Kezdeményezi a pápa elleni lázadás és tiltakozás csoportosulásait, támogatja, jutalmazza azokat, akik szidják és engedetlenek, terjeszti a püspökök és a hittudomány képviselőinek bíráló magatartását és ellenvéleményét!** Így bomlik meg, így szakad szét és így oszlik meg az Egyház egységének alapja.

Kedves Fiaim! Meghívlak titeket, hogy szenteljétek magatokat Szeplőtelen Szívemnek és térjete be anyai menedékembe, elsősorban azért, hogy megóvjalak és megvédjelek e rettenetes cselvetés ellen. Azért buzdítottalak benneteket Mozgalmam felajánló imájában, hogy mondjátok le minden karriervágyról! Így kikerülhetitek a szabadkőművesség legerősebb és legveszélyesebb csapdáját, hogy titkos szektájába gyűjtse sok kedves Fiamat.

Jézushoz, az Igazsághoz viszlek, nagy szeretetre indítva benneteket iránta, s a hit bátor tanúságtevőivé teszlek; Jézushoz, az Élethez vezetlek benneteket, nagy életszentségre tanítalak; Jézushoz, az Úthoz viszlek benneteket, azt kérve, hogy életetek csak a megélt és a szó szerint hirdetett Evangélium legyen.

Aztán elvezetlek az Egyház iránti nagyobb szeretetre.

Megszerettetem veletek az Egyházat – az igazságot! A katolikus hit minden igazságának erőteljes hirdetőivé teszlek benneteket, hogy **határozottan és bátran szálljatok szembe minden tévedéssel**.

Az Egyház – az élet szolgálóivá teszlek. Segítek, hogy hűséges és szent papok legyenek. Álljatok mindig az emberek rendelkezésére lelki szükségükben, dolgozzatok nagylelkű áldozattal a kiengesztelődés szolgálatában, legyenek a szeretet és a buzgóság égő lángjai az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus körül! **Templomaitokban tartsatok gyakran nyilvános szentségimádási és engesztelő órákat az Oltáriszentség előtt!**

Az Egyház – az út tanúivá alakítalak benneteket és egységének eszközeivé teszlek. Ezért ajándékoztam nektek Mozgalmam második kötelezettségeként a pápával alkotott szoros egységet. Szeretetek és hűségetek által az Egyháznak Isten Terve szerinti tökéletes egysége újból fel fog ragyogni teljes fényében!

Az egyházi szabadkőművesség sötét erejével szemben, amellyel tönkre akarja tenni Krisztust és Egyházát, odaállítom hűséges papi seregem erős fényét, hogy Krisztust szeresse, hallgassa, kövesse és Egyházát mindjobban megszeresse, megvédje és megszentlje minden ember!

Így ragyog fel a napba öltözött Asszony győzelme és Szeplőtelen Szívem fényes diadala!

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1989.06.13.)

*(Meg kell jegyezni, hogy egyes látnokok, üzenet közvetítők – az itt olvasottakkal összhangban – arról beszélnek, hogy eljön az idő amikor, papok papok ellen, bíborosok bíborosok ellen, hívek hívek ellen, apa fia ellen lesz, egyszóval, hatalmas ketté-szakadás, megosztás, pontosabban **elpártolás, aposztázia** lesz.*

Jézus azt ígérte, hogy Egyházán nem vesznek erőt a pokol kapui. Ez így is lesz, de nem mondta meg, hogy milyen létszámú lesz az az Egyház, melyen nem vesznek erőt a pokol kapui.

Itt olvashattuk, hogy legyünk a pápához hűek. Most egy furcsa helyzet van, mert van egy nyugdíjas és van egy jogilag aktív pápánk... Ezt Egyházunk egyelőre nem tudja kezelni.)

Templomaink

Érdekes azon elgondolkodnunk, hogy miért, illetve kiért vannak építve templomaink. Vajon csak azért van-e, hogy ott találkozzunk, ott jöjjünk össze, ott zsi bongjunk, időnként egy-egy előadást meghallgassunk, vagy valami másért?

Miért vannak a templomaink?

Ha megnézzük, kívülről templomainkat, általában jól látszik minden katolikus templomnál, hogy a torony tetején kereszt van. Ez a kereszt nem

egyszerűen egy kereszt, hanem valami miatt van ilyen kiemelt szerepe a keresztnek, valaki miatt van a kereszt. Ez a valaki Jézus Krisztus, aki önként odaadta életét, hogy megmentse a mi lelkünket.

És ha a templom Jézus Krisztus miatt van, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy aki miatt a kereszt van, aki miatt egyáltalán a templom felépített, annak valahol a középpontban kell megjelennie. Ez minden templomban már abból is látszik, hogy akinek szentelődik a templom, annak a szentnek a festménye, szobra a szentélyben van, annak is jellemzően a középpontjában, hiszen jelezni kell, hogy neki van szentelve a templom. (Ez a világi életben is így van, hiszen ha valaki miatt vagyunk együtt, az illető mindig a középpontban, a fő helyen kell, hogy tartózkodjon.) Ebből is érthető, hogy aki miatt a templom épített, az kell, hogy a középpontban legyen.

Ezidáig ez így is volt, hiszen a szentély középpontjában valóban ott volt minden templomban a Tabernákulum, és benne Jézus Krisztus, aki az Oltáriszentségben van köztünk a világ végéig. Az ő valós jelenlétének őrzésére épültek templomaink, az ő jelenlétét mutatja az örökmécs templomainkban. (Protestáns testvéreinknél Jézus ilyen jellegű valóságos jelenléte nincs meg, ők csak összejövetelre használják termeiket, templomaikat – nincs is kereszt jellemzően a tetején, és nincs Tabernákulum sem.)

Templomaink Jézus Krisztus miatt építettek, a Tabernákulumban való valós jelenléte miatt, az ő jelenlétének őrzése, védelme miatt, ezért is természetes, hogy az Oltáriszentséget őrző Tabernákulumnak a középpontban is kell, illetve kellene maradnia.

Sajnálatos módon azt kell tapasztalnunk az utóbbi egy-két évtizedben, hogy a templomok középpontjában ma már jellemzően nem a Tabernákulum van, hanem a pap fotelja. Ezáltal a pap van a középpontban Jézus helyett. Ez az Egyház tanításával ellentétesnek mondható, mégis ezt kell tapasztalnunk, mégis így alakítják át templomainkat. Ez a tendencia még mindig tart.

Nemrégiben egy Székesegyházban részt vettem az akolitus avatási szentmisén. A székesegyházba belépve térdet hajtottam az oldalortár felé, mert oda helyezték a Tabernákulumot. Később vettem csak észre, hogy a Tabernákulum ajtaja nyitva, nincs benne Jézus! Elkezdődött a szentmise. A szentbeszéd után következett az akolikus avatás. Innentől ők igeliturgiát vezethetnek, áldoztathatnak stb. Az áldozás után megmaradt Szentostyát elvitték az oldal kápolnába. Tehát amikor a nép távozott, a Tabernákulum ajtaja továbbra is nyitva volt, nem volt a templomban sehol Jézus, nem volt ki felé térdet hajtani tiszteletünk jeléül, ugyanúgy, mint egy protestáns templomban. És a Székesegyház „példaértékű” püspöki székhely... A szentmise keretei között

az általános könyörgések kivételével sehol sem imádkoztunk együtt, hivatalosan az újonnan avatott akolitusokért – akik innentől fogva kiszolgáltathatják az Oltáriszentséget, elvihetik rászorulóknak stb. Az áldás után viszont fel letünk szólítva, hogy akik végig csinálták a tanfolyamot és átvették a gyertyát a püspöktől, megérdemelnek egy tapsot. Meg is lettek tapsolva...

Sajnálatos módon valószínűsíthető, hogy amint templomaink átalakultak és még mindig az itt vázolt módon alakulgatnak, ezzel az átalakulással is összefüggésbe hozható az egyre nagyobb hitehagyás a hívek lelkében. A hívek viselkedéséből, mozgásukból és a velük bonyolított beszélgetésekből jól látszik, hogy ma már templomainkban a vasárnapi keresztyének a meghatározó tömeg, akik csak addig keresztyének, amíg a templomban tartózkodnak. És papjaink sem beszélnek ma már jellemzően arról, hogy hogyan éljük meg hitünket az Evangéliumra építve a hét folyamát, hanem inkább egy-két okos gondolatot fejtenek ki, melyet a hívő nem tud átültetni saját hit gyakorlatába, ezért veszít, kopik a hit. Ma már az Oltáriszentségről oly keveset lehet hallani szentbeszéd keretében. Igaz, az oldalhajóba félretett Krisztusra hogyan és miért mutasson rá a pap... Imádkozunk püspökeinkért, papjainkért, a szerzetesekért és természetesen a hívekért is! Van miért kérni a kegyelem áradását!

Jánossy Gábor

***

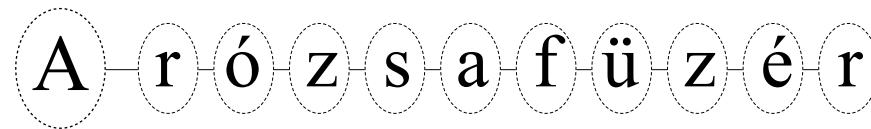
Három perc az Oltáriszentség előtt

Jézus várt már téged itt, a Tabernákulum csendes zártágában.

Köszönd meg az elmúlt nap(ok) szép dolgait és annak nehéz perceit is, hiszen azok érleltek téged, hogy közelebb kerülhess az Istenhez.

Panaszold el lelki és testi fájdalmaidat, és egyben kérd Jézus közvetlen és közvetett segítségét, Szűz Márián, az angyalokon és a szenteken keresztül.

Fejezd ki bizalmadat Jézus és szentjei iránt, hagyatkozz Rá és távozásod közben zengj hálát minden jótéteményéért, azokért is melyek jó oldalát ma még nem látod.

Sokféle rózsafüzér kapható

Bocsa József, piarista

Az utóbbi időkben elterjedt egy nyugtalanság a hívők körében bizonyos rózsafüzérekkel kapcsolatban.

Az interneten megjelent egy rövid kis film a Nyugat-európában egyes kegyhelyek környékén ingyen kínált műanyag rózsafüzérek találhatóságát negatív jelek bemutatásával. Ennek a filmnek minden kijelentésével nem lehet egyetérteni.

Az igaz, hogy az ördög és az ő szolgálatában élő emberek igyekeznek mindent bemocskolni, lejártni, ráraják mindenre a maguk piszkát, akár tudatos manipulálásból, akár egyszerű üzleti haszontól vezérelve. Ezt megtehetik rózsafüzérekkel is. De ha elérik azt, hogy rózsafüzéretet égessünk, vagy dobjunk ki szemetesbe, akkor valóban elérik céljukat.

Ha megfigyeljük, többféle rózsafüzér is bemutatásra kerül ebben a filmben. Van olyan, amin kifejezetten látszik az ötszög és a sátánfej, és a rózsafüzéren szokásos medál helyén is egy sátánista pentagram van. A film elején bemutatott rózsafüzérek a nap vehető ki egyértelműen. A kígyó legfeljebb belemagyarázható. De ha ott is van, az jelentheti azt a rézkígyót is, amit Mózes állítatott fel a pusztában, hogy akiket megmártak a zúgolódásuk miatt a választott népre büntetésként küldött kígyók, és rátekinének, azok megmeneküljenek. Ez a póznára tűzött kígyó Krisztus urunk keresztyének az előképe is lett. Ezt használja a keresztyén liturgia is. A nap pedig egy elterjedt gyakori jelkép, amely jelen esetben Jézus sebeit is szimbolizálhatja.

Vannak jelképek, amelyek vándorolnak, itt is, ott is megtalálhatók, de a jelentésük egy-egy összefüggésben egészen más. A nap, hold, csillag szinte minden kultúrkörben szerepel szimbólumként. Ott van a csillag és a hold a mohamedánoknál, de ott van mindkettő a keresztyén szimbolikában is. Ott van a kinyújtott kéz a rómaiaknál és ott van a náci köszöntésben is, de mást jelentett a rómaiaknál és mást a náciaknál. Az előbbieknél azt jelentette, hogy üres a kezem, fegyvertelen vagyok, az utóbbiaknál éppen hogy azt nem jelentette.

Érdemes tisztában lenni a szimbólumokkal, azzal például, hogy a New Age és az okkultizmus milyen jelképrendszert alkalmaz, hogy ha felismerjük azokat

a szimbólumokat akár ruhán, akár használati tárgyakon, akár rózsafüzérekben, akkor ne vegyük meg azokat. De ha már rárajzolták a sátánisták az ördögfejet az útszéli köre, attól még nem kell messze elkerülnünk azt az útszakaszt, hanem megáldhatjuk, megköthetjük azokat a gonosz lelkeket, és kérhetjük Istent, hogy állítson angyalokat arra az útszakaszra, hogy ők védelmezzék azt.

Az áldásnak, a szentelésnek éppen az a szerepe, hogy mindazt, amit a gonosz lelkek beszennyeztek, azokat az Egyház áldása, ami a szentelményekben van (elsősorban a szenteltvízben) **tisztítsa meg.** Tisztítsa meg a szóban forgó tárgyakat, ételeket, használati eszközöket – különösen az imádságra használt tárgyakat, keresztek, rózsafüzérek, szentképeket, szobrokat – adja rájuk oltalmazó védelmét, és tartsa távol a gonosz lelkek minden ártó hatását. Szent Antal levesét egyszer megmérgezték, ő tudta ezt, megáldotta és nagyon bízva az Úr erejében, megette és nem lett baja tőle. Az áldás semlegesítette még az ártó hatást is.

A gonosz igyekszik mindent beszennyezni környezetünkben, nemcsak a természetet, a levegőt, az ételeket, hanem még a nyelvet is, amit beszélünk. Manapság már törölnünk kellene a mindennapi használatból olyan egyébként hétköznapi szavakat, amelyekhez más jelentéseket kapcsolt a gonosz, illetve a gonosz útjain járó ember.

Körütekintőnek kell lennünk mindennek a használatával, de nem szabad végletekbe, túlzásokba se esnünk. Ne használjunk teljesen egyértelmű sátánista szimbólumot, pl. a pentagramot tartalmazó rózsafüzért, de pl. amin csak a nap van, vagy urambocsá kígyó is, azt miután pappal megáldattuk, imádkozhatjuk azzal a hittel is, hogy Krisztus a mi napunk, vagy az ő sebei sugároznak ránk gyógyítóan, magváltóan a keresztről. A kígyó lehet számunkra Jézus keresztjének az őszövetségi előképe. Ha pedig a kísértő kígyót akarták rátenni a készítői arra a rózsafüzérre, akkor éppen annak a rózsafüzérnek az imádkozásával győzhetjük le azt a bizonyos ősi kígyót.

Elterjedtek keresztény körökben olyan vélemények is, hogy bizonyos Krisztust ábrázoló kép valójában az antikrisztust ábrázolja. De valamelyik szent, talán Nagy Szent Teréz mondta, hogy ha a sátán neki Krisztus képében jelenik meg, ő le fog térdelni, és imádni fogja – de nem a sátánt, hanem Krisztust. És ez a sátán vesztét fogja okozni. A szándékunkon nagyon sok múlik. Ha mi tudatosan nem a sátánt, hanem Krisztust akarjuk imádni, akkor Őt fogjuk imádni, még ha a sátán különféle trükkökkel azt is akarja elérni, hogy őt imádjuk.

A kereszténység az ókorban sok pogány szimbólumot átvett, megkeresztelt, keresztény jelentést adott neki. És így azok elveszítették erejüket. A keresztény misszionáriusok kivágták a szent tölgyet és templomot építettek belőle. Másutt a pogány imádkozó helyeken építették fel a templomokat. A mindmáig álló Panteon Rómában minden istennek a temploma volt. Ma keresztény templom.

Ismerjük fel és kerüljük a kereszténység ellen kifejlesztett, okkult szimbólumokat, de ne ijedjünk meg tőlük. Legyen ezekre a szimbólumokra szemünk, tanítsuk meg a fiatalokat, hogy legyenek ezekkel óvatosak, ne hordjanak magukon pogány amuletteket, vagy kétes eredetű jelképeket. De ne engedjük azt se, hogy ezek túl nagy fontosságot nyerjenek éppen a velük való foglalkozás révén. Ne foglalkozzunk velük túl sokat, csak annyit, mint a szeméttel, hogy kitakarítjuk. Ha pedig a takarítás után is maradna még a padlóra tapadó szemét, mossuk fel a lakást, de azon túl ne aggódalmaskodjunk, hogy még milyen fertőzéseket kaphatunk. **A kifejezetten okkult szimbólumoktól meg kell válni, különösen, ha előtte azok rabságában voltunk, szenteltvízzel meghintve akár el is égethetjük őket, vagy a folyóba dobhatjuk.** De ha kifejezett keresztény használati eszközökre kerülnének ezek a szimbólumok, szenteltesd meg azokat pappal, ha nincs rá módunk, hintsük meg mi magunk szenteltvízzel, és fordítsuk ezeket inkább a gonosz ellen, azáltal, hogy imádkozunk a segítségükkel. Így a gonoszt azokkal a fegyverekkel fogjuk legyőzni, amiket éppen ellenünk tervelt ki.

Nyiljak meg szeretetemre!

„Drága gyermekek! Örömteli szívvel szeretlek mindnyájatokat és arra hívlak benneteket, hogy közeledjete Szeplőtelen Szívemhez, hogy még közelebb tudjalak vinni benneteket Fiamhoz, Jézushoz, és Ő békéjét és szeretetét adja nektek, amely mindnyájatok eledele. Nyiljak meg gyermekeim az imádságra, nyiljak meg szeretetemre. Édesanyátok vagyok, és nem hagyhatlak magatokra benneteket a tévelygésben és a bűnben. Ti arra vagytok meghívva gyermekek, hogy gyermekeim legyetek, az én szeretett gyermekeim, hogy mindnyájatokat bemutathassalak Fiamnak. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.” (Medjugorje, 2013.06.25.)

Jelenéseinek harminckettedik évfordulóján adott üzenetének elején láthatjuk, mennyire vágyik a Szűzanya arra, hogy közelebb vigyen bennünket Fiához, a mi Urunkhoz. A Szűzanya Szeplőtelen szíve és teste által jött el hozzánk Jézus. Ugyanígy mi is eljuthatunk hozzá a mennyei Édesanya szíve által, amely szüntelenül felénk fordul, és a szeretetről beszél. Az üzenet ezen szavaiban is felismerjük annak a szeretetnek a mélységét és szépségét, amely szól hozzánk és vonz bennünket. Ezek a szavak nem fenyegetőek és megfélemlítőek, ha-

nem kérlelőek és ajándékozóak. Ebben az üzenetben, ahogyan a többiben is, láthatjuk az Édesanya gyermekei felé irányuló kérését, mert a legjobbat akarja gyermekei számára. Ő jól tudja, hogy nincs más út, mint az imádság útja. Az imádság az a lehetséges hely, ahol megtörténhet a találkozás Jézussal, akihez szeretne elvezetni bennünket.

Isten Mária által ezen évek alatt a kegyelem kezdeményezője Međugorjében. Isten szeretett először bennünket, és nem mi őt. Ő választott ki bennünket, és nem mi őt. Isten elküldte Fiának Édesanyját, mi nem hívtuk őt. Habár üzeneteiben Szűz Mária nem mond ismeretlen dolgokat számunkra, mégis ezen egyszerű szavakban felismerjük Szeplőtelen Szívének édesanyjai mélységét és szépségét, amely fáradhatatlanul velünk van. Azt szeretné, hogy engedjük meghódítani magunkat e szeretet által, amely Őt is elbűvölte. Miután Názáretben az angyali üdvözlés után megnyitotta szívét Istennek, többé már nem szűnik meg hordozni és odaajándékozni ezt a szeretetet minden teremtménynek. Az Úr szolgálóleánya minden ember szolgálójává lesz a világ végéig, az idők végezetéig. Aki szereti Istent, szereti testvéreit is, mert ők Isten gyermekei. Ezt a két szeretetet, Isten és a felebaráti nem választható szét.

Attól a pillanattól fogva, hogy Mária Istent hordozva szívében és testében elindult meglátogatni rokonát, Erzsébetet, szünet nélkül látogatja az emberi szíveket, hogy elhozza és nekünk ajándékozza Istent és Hozzá vezessen bennünket. Isten Mária által nemcsak azt szeretné, hogy megismerjük ezt a szeretetet és befogadva élvezzük azt, hanem arra vágyik, hogy elfogadva ezt a szeretetet megengedjük, hogy alakítson és formáljon bennünket. És ezt Szent Pál mértéke szerint tegyük: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

Helyet adni Isten szeretetének életünkben azt jelenti, hasonlónak válni Őhozzá, részesévé lenni szeretetének. A szeretet sohasem egy befejezett dolog, tett, szüntelenül mélyülnie kell. A szeretet a mélyebbé válás és a megismerés által él. A szeretet a tapasztalat által is növekszik, tapasztalathoz pedig az imádság által jutunk. Az ima azonban nem elvont és kimondott szöveg vagy szabály. Isten elé őszintén kell odaállnunk, mindazzal, amit megélünk, és amik vagyunk. Tudjuk, hogy Mária is növekedett a hitben, hatást gyakoroltak rá a tapasztalatok, a megismerés, szívében hordozta és el-gondolkodott rajtuk.

Tanítónőnk Ő életünk útján, hisz hozzánk hasonlóan élt. Isten titka és személyes életének titka előtt állt. Isten misztériuma istenfélelmet és imádat kelt bennünk. Mária megtaníthat bennünket arra, hogy Isten türelmes, az alázatosakat felemeli, de szétszórja a gögös szívűeket. Mária arra is tanít bennünket, fontos, hogy türelmesnek és kitartónak legyünk, mert Istené az utolsó szó, mely mindig a javunkat szolgálja, ha hűségesekek és állhatatosak maradunk.

Könyörögjünk!

Szűz Mária, hozzád fordulok és kérek, könyörögj ki számomra a szeretet ajándékát. Te megtapasztaltad Isten szeretetét, amelyre megnyitottad szívedet. Ezt a szeretet szüntelenül hordozod és gyermekeidnek ajándékozod. Légy türelmes és fáradhatatlan velünk, akkor is, ha azt látod, hogy szívünk ajtaja zárva van. Ne fáradj bele zörgetni ajtónkon, hogy megnyissuk végre előtted szívünket. Különösen azokért kérünk, akik nem tudják befogadni a szeretetet, azokért, akiknek szeretete összetört. Édesanyánk, Mária emlékezz meg azokról, akik magányosak és elhagyottak és azokról is, akik házasságban és családban élnek. Kérlek mindazokért, akik a szeretetre vágyakoznak, a haragosokért és az elváltakért, valamint a sebzett lelkekért. Kérlek, add, hogy mindannyian érezzék édesanyai szíved gyógyító erejét, amely felemel, gyógyít és új életet ajándékozik. Ámen.

fra Ljubo Kurtović

(fordította: Sarnyai Andrea)

Legyen az ima öröm számotokra

Drága gyermekek! Ma is az imára hívlak benneteket. Mindennapi kapcsolatokat legyen az imával. Az ima csodákat tesz bennetek és általatok, ezért gyermekeim, legyen az ima öröm számotokra. Akkor az élethez való viszonyotok mélyebb és nyitottabb lesz és megértitek, hogy az élet ajándék mindnyájatok számára. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra. (Medjugorje, 2013.09.25.)

A Szűzanya újra imádságra hív bennünket. Azt szeretné, hogy az imádság lelkünk mindennapi táplálékává váljon, úgy ahogyan naponta többször is – legalább három alkalommal – tápláljuk testünket. Érdekes, hogy enni nem felejtünk el, az imádságot azonban elfelejtjük. Miért felejtünk el imádkozni? Mert az ima, lelkünk tápláléka nem olyan fontos, mint a testünk tápláléka. Mert nem szeretjük úgy Istent, ahogyan szeretjük a testi, az anyagi táplálékot. Mert nem szeretettünk bele Jézusba. Mert érdekből imádkozunk, csak valamiért. Mert nem fedeztük fel, hogy az ima belső szükségletünk, – szükségünk van arra, hogy Istennel legyünk, a legjobb barátunkkal... Ha valaki megkérdezi, miért nem imádkozunk, akkor mindjárt számtalan okot tudunk felsorolni. Akartunk, de nincs időnk... vendégek jönnek... dolgozunk... a televízió... imádkoztunk volna az este, de már nagyon fáradtak voltunk... Mennyire mentegjük magunkat és hangoztatjuk, hogy szeretünk imádkozni,

az igazság azonban az, hogy túl gyengék vagyunk... hogy elmulasztjuk... hogy különböző tolvajok lopják el az imaidőnket: a televízió ellopja az imára szánt időnket... a számítógép és különböző butaságok a nap folyamán érdeke-sebbekké és fontosab-bakká válnak számunkra az Istennel való találkozásnál és a lelki tápláléknál... Lehet, hogy imádkozunk pár napig, aztán elfáradunk és abbahagyjuk, mert nehéz imádkoznunk.

A Szűzanya azonban azt szeretné, hogy minden nap imádkozzunk. Gondoljunk csak arra, hogyan kezdjük a napot: Legelőször, reggel kire, mire gondolsz? Mit csinálsz először? Gondolsz-e az imára? Imával kezded-e a napot? Vagy...? Hogyan alakul a napod? Eszedbe jut-e, hogy öt percet Istennel legyél, hogy imádkozz? Lehetséges, hogy este imádkozol, amikor befejezed a munkát? Vagy akkor már a fáradtság legyőzi imádkozni vágyó gyenge akarato-dat? Nézz szembe önmagaddal: a 24 órából hány percet szentelsz Istennek, az imára? Lehet, hogy korábban imádkoztál, de abbahagytad, mert azt gondoltad, nem éri meg. Imádkoztál egészségért, sikerért, a családi békéért, de imádságod nem talált meghallgatásra, ezért abbahagytad. Ne valamiért imádkozz, azért, hogy kapj valamit, hanem Isten iránti szeretetből imádkozz, szeretetből, hogy Istennel, Jézussal legyél, hogy lelkileg növekedj, hogy Jézushoz egyre hason-lóbbá válj, az Ő gondolkodás- és látásmódjához egyre inkább a tiéd legyen. Mostantól kezdve azért imádkozz, hogy hited, reményed és szereteted erősebb és tüzeesebb legyen. Ma estétől fogva kezdj el szívvel, szeretettel, örömmel és hálából imádkozni. Hogyan lehet örömmel imádkozni? Íme, itt egy példa: Adj hálát! Adj hálát Istennek mindenért! Így imádkozz: Istenem, köszönöm neked... hála neked mindenért... az életért, minden emberért, családom tag-jaiért, teremtményeidért, a virágokért, a madarakért, a fákért... Adj hálát szívből és nem kell sokáig várnod, érezni fogod, hogy bensőd megváltozik, felébred benned az öröm... A Szűzanya az ilyen ima gyümölcseiről beszél. Az ima egyik gyümölcse a csoda, a bennünk és általunk történő csoda. Milyen csodáról van szó tulajdonképpen? A legnagyobb csoda felfedezni azt, hogy minden teremtmény csoda! Minden virág csoda! A kicsi, ma született gyermek csoda! Minden ember csoda! Az egész világmindenség csoda! Érezni fogod és meg fogod érteni, mint Mária, hogy Istennek semmi sem lehetetlen... Meg fo-god tapasztalni, hogy életed elkezd változni és megváltoznak családtagjaid... Egyszerűen imádkozz! Kezdj el imádkozni, most, ebben a pillanatban! Ezt mond: köszönöm, Jézusom, köszönöm neked...

*(forrás: medjugorje.hr;
fordította: Sarnyai Andrea)*